

A fejlődés (evolúció) egyetemes törvénye

VIII. A Nyolcadik törvény. AZ EVOLÚCIÓ ÉS A VILÁGOSSÁG TÖRVÉNYE. A Lilit nevű, másságra, másállapotra való őssóvárgás által okozott őskáosz feloldása és meghaladása érdekében, az Abszolútum teremteni kényszerül és a teremtés első mozzanataként a két világnemző - világszülő őshatalommá és kiegyenlítődési – megváltódási őserővé változik. Vagyis, nemző és megváltó Világossággá, valamint teremtő és az ősegységbe való visszakapcsolódási kényszer-erővé: Szeretetté változtatja magát a teremtési aktus által. A Szeretet – kiáradó és befogadó, egységbontó – szaporodó és ugyanakkor egységbekötő – egyesülő hatalom. A Szeretet tulajdonképpen olyan teremtői – szülői őshatalom, olyan életadó – teremtő erő, amely az életadási – teremtési kényszere miatt, megbontja az abszolút ősegységet és új, elkülönült egységeket hoz létre belőle, ám ugyanakkor, mint egységbe kapcsoló, egységesülésre kényszerítő hatalom, a teremtésben is benne marad és pl. a fejlettebb képességekkel és összetettebb struktúrával rendelkező biológiai lények (és főként az ember!) esetében az utódokban átadódik mint kényszerítő készítés – ösztön, az egység-alkotásra, illetve mint távoli sejtelem (tudattalan emlékezés) az egységbe való visszatérési lehetőségre és célra. Másfelől az Abszolútum Termékenyítő hatalommá (élet-tapasztalatokból szerezhető értelemmé: Fénnyé, valamint beható – átváltoztató és átvilágító, értelmező és irányító hatalommá) és a megváltódás felé irányító - vezető hatalommá változtatja magát. Vagyis, a Teremtésben egyszerre ketté osztja és ugyanakkor meg is sokszorozza (megkétszerezi) magát az Abszolút lét. Ezek egyike a maskulin princípium (A kínai Jang), a Világosság, amelyet kauzális Világosságnak, illetve Isteni értelemnek és ugyanakkor tapasztalati ismeretből létrejövő Isteni Fénynek nevezünk a metafizikában. Ennek az egyetemes értelemnek és léttudatnak („Vagyok, aki vagyok.”) mindössze sápadt és részleges megnyilvánulási formája az, az individuális öntudaton és egyéni, meg csoportos tapasztalati ismereten alapuló és generációkon átöröklődő racionális – gondolkozási képesség, amely az utód-gondozó és utód-nevelő, eszközhasználó és szerszámkészítő emberben kifejlődött az állati észlelés és kombinációs készségen való értelmi felülemelkedést követő intellektuális evolúció során. De bármennyire is büszkék lennénk rá, ez, az gyakorlati intellektuális – tudományos fejlődésünk, csak felszínes és parányi része annak, az éteri és spirituális dimenziókban, tehát a láthatatlan és gyakorlatilag, közvetlenül érzékelhetetlen dimenziókban, misztikus kifejezéssel: az auránk legfinomabb rétegeiben létre jött szellemi módosulásnak (fejlődésnek), amit spirituális fejlődésnek nevezünk, és ami a fejlettebb majom fajtáknál, majd az emberszabású majmoknál az utódok gyakorlati gondozása és óvása, majd ösztönös nevelése – és tudatos tanítása révén jelent meg a biológiai lényeknél. Antropológiai tény tehát, hogy az utódok óvásának, gondozásának és nevelésének a minél szélesebb körűvé és mind hosszabbá válásával az emberszabású majmok sokkal nagyobb értelmi fejlődési ritmust vettek fel, mint azzal, hogy eszközöket kezdtek használni, illetve szerszámokat kezdtek készíteni és gabonát kezdtek termesztetni, illetve a földet, és ez által magukat is kezdték művelni. Az utódgondozással, de főként az utódok nevelésével ugyanis, sokkal finomabb, de annál erősebb szellemi – gondolkozói és intuitív megérzési képességekre tettek szert mint amilyen a szerszámkészítéshez és használathoz szükséges gyakorlati – értelmi képesség.

VIII. A Nyolcadik törvény. AZ EVOLÚCIÓ ÉS A VILÁGOSSÁG TÖRVÉNYE. A Lilith nevű, másságra, másállapotra való őssóvárgás által okozott őskáosz feloldása és meghaladása érdekében, az Abszolútum teremteni kényszerül és a teremtés első mozzanataként a két világnemző - világszülő őshatalommá és kiegyenlítődési – megváltódási őserővé változik. Vagyis, nemző és megváltó Világossággá, valamint teremtő és az ősegységbe való visszakapcsolódási kényszer-erővé: Szeretetté változtatja magát a teremtési aktus által. A Szeretet – kiáradó és befogadó, egységbontó – szaporodó és ugyanakkor egységbekötő – egyesülő hatalom. A Szeretet tulajdonképpen olyan teremtői – szülői őshatalom, olyan életadó – teremtő erő, amely az életadási – teremtési kényszere miatt, megbontja az abszolút ősegységet és új, elkülönült egységeket hoz létre belőle, ám ugyanakkor, mint egységbe kapcsoló, egységesülésre kényszerítő hatalom, a teremtésben is benne marad és pl. a fejlettebb képességekkel és összetettebb struktúrával rendelkező biológiai lények (és főként az ember!) esetében az utódokban átadódik mint kényszerítő készítés – ösztön, az egység-alkotásra, illetve mint távoli sejtelem (tudattalan emlékezés) az egységbe való visszatérési lehetőségre és szűkségre. Ezt nevezzük feminin őskézeteknek: Szeretet princípiumnak. Másfelől az Abszolútum Termékenyítő hatalommá (élet-tapasztalatokból szerezhető értelemmé: Fénnyé, valamint beható – átváltoztató és átvilágító, értelmező és irányító hatalommá) válik és ugyanakkor a megváltódás felé irányító - vezető hatalommá is változtatja magát. Ezt nevezzük Maskulin őskézetnek, a Világosság princípiumának. Tehát, az Abszolút lét a Teremtésben egyszerre ketté osztja és ugyanakkor meg is sokszorozza (megkétszerezi) önmagát. Ezen őskézetek (princípiumok) egyike a maskulin princípium (A kínai Jang), a Világosság, amelyet kauzális Világosságnak, illetve Isteni értelemnek és ugyanakkor tapasztalati ismeretből létrejövő Isteni Fénynek nevezünk a metafizikában. Ennek az egyetemes értelemnek és léttudatnak („Vagyok, aki vagyok.”) mindössze sápadt és részleges megnyilvánulási formája az, az individuális öntudaton és egyéni, meg csoportos tapasztalati ismereten alapuló és generációkon átöröklődő racionális – gondolkozási képesség, amely az utód-gondozó és utód-nevelő, eszközhasználó és szerszámkészítő emberben kifejlődött az állati észlelés és a primitív kombinációs készségen való értelmi felülemelkedést követő intellektuális evolúció során. De bármennyire is büszkék lennénk rá, ez, a gyakorlati gondolkozási (intellektuális – tudományos) fejlődésünk, ami előbb a majom fajtáknál, majd az emberszabású majmoknál, az utódok minél hosszabb és figyelmesebb gyakorlati gondozása és óvása, majd ösztönös nevelése – és tudatos tanítása révén jelent meg, csak felszínes és parányi része annak, az éteri és spirituális dimenziókban, tehát a láthatatlan és gyakorlatilag, közvetlenül érzékelhetetlen dimenziókban (misztikus kifejezéssel: az auránk legfinomabb rétegeiben) létező szellemi értelemnek (fejlődésnek), amit spirituális fénynek nevezünk. Antropológiai tény, hogy az utódok óvásának, gondozásának és nevelésének a minél szélesebb körűvé és mind hosszabb időtartalmúvá válásával, az emberszabású majmok értelmi és szellemi fejlődése,

illetve lelki érzékenysége meg hatványozta azt a gyors gyakorlati gondolkozási fejlődést, amit az váltott ki belőlük, hogy céljaik elérése érdekében, különböző tárgyi eszközöket kezdtek használni, illetve, hogy szerszámokat kezdtek készíteni, majd növényeket és gabonát kezdtek termesztetni, illetve a földet, és ez által magukat is kezdték művelni. Az utódgondozással, de főként az utódok nevelésével ugyanis, még finomabb, de annál erősebb szellemi – gondolkozói és intuitív megérzési képességekre tettek szert mint amilyen gondolkozási – kombinációs képességekre tettek szert a szerszámkészítés és az eszközhasználat hatására. Ez, a teremtés és a fejlődés misztériumával értelmi – racionális kapcsolatokat létrehozó szellemi fejlődés tehát, amit az utódgondozásnak az időben való kinyúlásával a primitív ember megélt és aminek az egységes kiteljesedése következtében, az ismeretszerző - művelődő ember individuális tudatában később megjelent az egyetemes Lét-tudat is (A mítikus képzetek formájában megjelenő Istenéret, az Isten-vágy), egyáltalán nem véletlenszerű. Tehát nem, úgymond balesetszerű kényszerhelyzeteknek, vagy „természetes” kíváncsiságnak a következtében jött létre, hanem sorozatos un. kauzális, belső kényszerek és szükségszerűségek alakjában megtestesülő spirituális törvények szerinti. Vagyis szellemi kényszer-hatások következményeként, aminek az indító ősoka a teremtés első mozzanatában, az Adam Kadmon nevű Első Isteni megvilágosodásban keresendő és egyáltalán nem a véletlenben! Ez az Adam Kadmoni állapot akkor jelent meg az abszolút létben, amikor a Lilith által okozott öskáosz feloldási és meghaladási kényszerének a hatására, az abszolút ösképzetben felsejlett a szellem-tükrözői képességgel rendelkező anyagi állapot létrehozásának a szüksége és lehetősége, mind a Lilith-befolyástól mentes anyagi dimenzióknak az ösképzete. Egy olyan szellem-mentes és így, Lilith mentes, „objektív” létállapotnak a képzete jelent meg az Adam Kadmoni képzeletben, amelyben az Abszolútum egy az egyben tükröződhet. És ez az anyagi világ spirituális előképezte! És ugyanakkor felsejlett az anyagi testben létező „isten-hasonmás” képzete is, tehát az ember képzete is, mind egy olyan Lilith-tulajdonságokat hordó, abszolút szellemmel telített (isteni) lénynek az ösképe, amely anyagi testben él ugyan, de amelyben lehetségessé válik az abszolút tudat reflexiója is. Olyan anyagi testtel rendelkező individuális lényeknek az ösképzete tehát az Adam Kadmon, amelyekben az abszolút tudat képes felébredni és saját magában a zavaros és zavaró (örvénylő, vizsályt okozó) Lilith-hatásokat felismerni és kiszűrni, és azokat minél nagyobb mértékben a tudatából – mentalitásából kiküszöbölni, feloldani, elhagyni.

2. Az egyetemes törvények természetének és működési mechanizmusának a beható megismerése és személyes megtapasztalása után tehát, sem a materiális tudomány által meglepő előszeretettel kezelt és használt véletlenszerű genetikai mutációkban nem hiszek, sem azoknak a tudomány által, ugyancsak véletlennek nevezett kozmikus (A föld klímáját időleg, vagy véglegesen, de mibdenképpen gyökeresen megváltoztató üstökös becsapódások, stb.), geológiai és klimatikus események - változások véletlenszerűségében, amelyek állítólag a földi élőlények fejlődését kiváltó mutációkat eredményezték un. vak kényszer alapján. Persze, misztikus ezoterikus körökben manapság közhely, hogy nem létezik véletlen, de ezzel a közmegegyezéssel az a baj, hogy mind az anyagi állapot, mind a biológiai élet megjelenésére vonatkozó ontológiai kérdésekre képtelen az értelmes választ megadni, és akárcsak a vallás a maga képtelen kreacionizmusával, misztifikálásra kényszerül ezekben a végső (eszkatológiai) kérdésekben. Erre a legjobb példa Rudolf Steiner és az egész antropozófia. Nézzük meg tehát akkor, hogy mi is az a jelenség, minek lehet nevezni azt, ami a természettudomány által véletlenszerűnek ítélt anyagteremtési, majd az un. halott anyagból az élet-képződési eseményeket (katasztrófákat, geológiai és klimatikus változásokat) és fejlődési szükségszerűségeket kiváltotta (És folyamatosan kiváltja)? A könnyebb megértés kedvéért, kezdjük a primitív életformák fejlődésének, illetve az élet kialakulásához szükséges, primitív szerves anyagi struktúrák megjelenésének a kérdésével. Nos, azok, a földi lényekben (növényekben és állatokban) a fejlődéshez vezető genetikai változásokat kiváltó, valamint az emberben a lelki és szellemi mutációkat és így az értelmi fejlődést okozó fizikai - természeti események, egyáltalán nem voltak véletlenek. Persze, nem is egy külső, objektív (keresztény, zsidó vagy iszlám) istennek az ily módon, mintegy kívülről történő (akarat) megfontolatlan, vagy megfontolt – tudatos beavatkozása folytán jöttek létre ezek a kozmikus események (pl. katasztrófákat előidéző meteorit becsapódások a földbe), hanem az egyetemes törvények (Ebben az esetben: a fejlődés, a kiegyenlítődés, a ritmus és a ciklus, valamint a hatás és visszahatás törvénye), összehatásának a következményeként. Un. belső, spirituális szükségszerűségből állnak elé tehát mindig, azok a kozmikus – fizikai események, amelyek olyan vegytani kombinációkat eredményeznek, mint például, amelyek eredményeként megjelenik a szerves anyag is. Sőt, ha ezt megértettük, azt sem lesz nehéz elképzelni, hogy az egyetemes törvényeken, illetve azoknak a fizikai, vegytani és később a biológiai megnyilvánulásain és változásain (hatásain és visszahatásain) keresztül, az abszolút összellelem (teológusi kifejezéssel: az Isten) volt az, aki ezeket a geológiai és klimatikus változásokat eredményező kozmikus eseményeket, nem antropológiai, hanem antropozofiai értelemben, úgymond kozmikus – értelmileg, tervezetten előidézte. És ezzel lehetővé tette, előbb az élet kialakulását, majd a az alacsonyrendű, primitív életformáknak az egyre összetettebb (felsőbbrendű) strukturálódását. Vagyis a biológiai élet kialakulását az által, hogy ezeket a primitív szerves anyagi struktúráknak az ismétlődését és egymásba kapcsolódását, majd az összetettebb struktúráknak az egymástól való elkülönülését és individualizálódását, majd a különálló egyedi struktúráknak az önismétlési és szaporodási képessége kialakulását, a saját struktúrájuk reprodukálási képességének a kialakulását. Így fejlesztette ki tehát az abszolút szellem-tudat, vagyis a Világosság a földön, az egyetemes törvényeknek, illetve az egyetemes megváltás szükség-logikájának megfelelően, lépésről lépésre haladva évmilliárdok és évmilliók során át, az egyetemes mágia (a képzelőerő) erejével, teremtve és hatva, ismételve és különválasztva - változtatva, előbb az anyag, majd az élet, és végül az ember kialakulásához megfelelő belső energiákat és változást - fejlődést szükségessé tevő „külső” körülményeket hozva ehhez létre. Majd, az élőlényekben, az individuális tudat-vágy (képzete) mágikus erejével és primitív, de hatékony intelligenciájával hatva, az utódokban létrehozta és kifejlesztette azokat a bonyolult biológiai szervezettel rendelkező állati struktúrákat, amelyekből végül is kiemelkedett az a „teológiai” képességekkel rendelkező lény (mágikus képzelőerő erővel és az elején primitív, de egyre összetettebbé váló misztikus intelligenciával rendelkező

ember), aki egyre inkább összetetté váló mozgási, illetve sebesség és irányváltoztatási képességével is, felülthette „az ő képét és hasonlatosságát”. Arról, hogy ez, az utóbbi metafizikai metafora (A teremtő képe és hasonlatossága) mit is jelent a valóságban, részletesen leírtam a betegségek spirituális okainak és az asztrológiai típusok szerinti meghatározódásokról, tehát a napjegyeknek megfelelő jellemzőink szerinti betegség-hajlamok, és a személyi sorsképletekből kiolvasható, karmikus meghatározódásainkról és az örökletes karmikus (spirituális) programokról szóló tanulmányaimban. II. Mielőtt tovább haladnánk az anyag és az ember létrejövése és fejlődése elsődleges és sarkallatos metafizikai kérdésének a megfejtésében, kiegészítő – segítő gondolat-vezetésként, pihenjünk meg egy kicsit egy olyan érdekes, sőt: izgalmas lelki jelenségnek a megfigyelésénél és értelmezésénél, mint amilyen a féltékenység. Ezt annál is inkább, mivel ebben a kérdésben a férfiak és a nők, manapság oly sok problémát okozó, egymástól gyökeresen és alapvetően eltérő Fény – és Szeretet szerinti funkcióját és rendeltetési problémáját is megérthetjük. A fenti a kontextusban tehát, számomra logikus és racionálisan értelmezett az etológiából levonható azon következtetés is, miszerint a különféle állatfajok bizonyos viselkedésében, ösztönös késztetéseiben, fellelhető az ember belső - spirituális! - természete bizonyos vonatkozásainak az olyan ōs-oka és a magyarázata is, mint például a féltékenység. A harcosszemléletű, dogmatikus misztikusokkal és pszichológusokkal ellentétben, a féltékenység jelenségét én nagyon is értelmes, hasznos és főképpen, spirituális szempontból nagyon is jól indokolt emberi tulajdonságnak – Sőt: lelki képességnek! - tartom. A féltékenység ugyanis, amint azt a neki megfelelő magyar kifejezésünk szótáve is jelzi, olyan félelmet jelez, ami valami, az egyén számára igen fontosnak az elvesztését lenne hivatott megelőzni. Az ember esetében, ez a társ-vesztéstől való „irracionális” félelem, igen is, egészséges és nagyon is indokolt az egyetemes evolúció és a kiegyenlítődé (megváltódás) szempontjából. Ám jellemzően különböző okai vannak, annak függvényében, hogy nő nemű-e, vagy hím nemű-e a személy, aki a féltékenységet éppen átéli. A nők esetében a helyzet egyszerű és humanista - intellektuális logikával is könnyen megérthető: a nő mindig a család egységét és épségét és a családi fészket, az otthont, illetve az otthon területét, és persze a családját: utódai megélhetési lehetőségét félti jogosan, amikor a reális, vagy vélt szexuális – szerelmi vetélytárs megjelenik. A másik vonatkozása, illetve oka a féltékenységnek az, amikor az illető nő, vagy férfi, találkozik azzal az ellentétes nemű és a számára karma-oldási és spirituális fejlődési szempontból a szó szoros értelemben provokálóan fontos személlyel, aki által, akin keresztül neki megnyílik a lehetőség a páros és ezáltal a családos egységalkotásra, a hím-nő páros egység-alkotás és a kölcsönös áthatolás és kiegyenlítődé megvalósítására. De adott pillanatban ez a személy úgy látja, vagy érzi, hogy ezt a fontos lehetőséget, azt a karmikus provokáción alapuló életfeladat-megvalósítói perspektívát aminek a megvalósításába a párjával bele fogott, egy másik, általa konkurenciának érzett, vagy képzelt ellentétes nemű személy veszélyezteti. Ebben a két esetben, tehát az egyetemes törvények és nem csak a konzervatív emberi erkölcsök szerint jogos és természetes a féltékenység. Más esetben nem, mivel mindössze az élvezet-féltésről, az öncélú boldogság-élményről való lemaradás lehetősége miatti félelemről, még szélsőségesebb és primitívebb megnyilvánulási formájában: egyszerű élvezeti irigységről van szó.

A férfiak féltékenysége metafizikai alapjainak a megértése érdekében, előbb az általuk megtestesíteni hivatott Fény princípiumnak a teremtésben és az egyetemes kiegyenlítődében betöltött funkcióját és az ebből eredő metafizikai funkcióját kell megértenünk, amely teljesen eltér és különbözik a másik nagy ōsprincípium, a nők által megtestesített Szeretet funkciójától és természetétől. Miközben a Szeretet egy az egyben, feltételek és rendszerezés nélkül, úgymond nyersen létrehívja és létre hozza az egyetemes összszubsztanciát (az anyag spirituális elődjét) és azzal együtt az Abszolútumból kiárasztja az Abszolútum (mágikus - teremtő) energiáit, de ugyanakkor azt – És épen a szeretet erejével: az egység-törvénye erejével! - vissza is kapcsolja folytonosan a teremtés eredményeit: a teremtményeket az Abszolútumhoz, addig az Abszolútum másik ōs-megnyilvánulása: a maskulin ōsprincípium, vagyis a Világosság, nem tesz mást, mint folytonosan provokálja a Szeretetet a teremtésre, majd átvilágítja értelmezi és fejlődésre serkenti a teremtést (annak folyamatait és jelenségeit), illetve a teremtményeket. Ezért például, attól függetlenül, hogy éppen nő teszi-e azt, vagy férfi, a számolás mellett (az aritmetikai, matematikai és aritmológiai műveletek végzése mellett) az írás is jellegzetesen Fény-művelet (attól függetlenül, hogy értelmes-e, vagy értelmetlen, zavaros írásról van-e szó?), mivel elsősorban információ-áramoltató, információ közvetítő és információ-értelmező célja van. És a Szeretethez mindössze annyi köze van, hogy az adott írás, a tisztázó, avagy zavaró - homályosító jellegével, hosszú távon és lényegében segíti-e az Egység, vagyis a Szeretet megvalósulását, vagy zavaros voltával, ellenséges, hátrító szellemiségével inkább hátráltatja, megakadályozza a Szeretet megnyilvánulását, illetve - a félrevezető, hamis információ áramoltatás esetében: az ámtítás, az áttatás és félrevezetés esetében, hamis egység megvalósítást eredményezi. Így válhat, az utóbbi esetben, a hamis fény közreműködésével a szeretetből gyűlölet és harag. És mindez mindössze a hamis információ, a hamis fénynek a hatására, vagyis a hamis, vagy zavaros átvilágítások: értelmezések (alapműveletek) hatására. Ezért, amiként az alkímia mondja, nem szabad, illetve nem ajánlatos az alapelemek összekeverni egymással. („Az elemek csak egymástól jól elkülönítve és a maguk individuális jellegében jól meghatározva és megnevezve egyesíthetők.” - Lásd: Hamvas Bél Tabula Smaragdina c. könyvének az alkimiáról szóló kisesszéjében: A separatio művelete leírását.) Az ősi (metafizikai) Szeretet tehát a minőségi feltételek és rendezés, elemzés, értelmezés nélküli, feltartóztatathatlan (mágikus erejű) kiáradás és visszakapcsolás ōsereje bennünk és az egész teremtésben (a létben) és egyben az egész teremtést létrehívó és egyben - egységen tartó összszubsztancia is. Eközben a maskulin ōsprincípium: a Világosság, nem más mint olyan, a Szeretet összszubsztanciáját megnyilvánulásra, vagyis teremtésre provokáló – azt megtermékenyítő és azt különböző létegyiségekbe – edgységes ideastruktúrákba rendszerező és különválasztó, tehát a szeretet erőit, különálló és jellegzetes lét-és ideastruktúrákba differenciáló (megkülönböztető, elkülönítő), azokat egyre inkább „diverzifikáló” (sokszersűsítő és ezáltal újabb és újabb létformák létrejöttét serkentő), és folyamatosan megtermékenyítő ōs-erő. amely a teremtés és a teremtmények sokszersűségét és egyre összetettebb (magasabb rendű) struktúrákba való rendeződését, valamint azoknak az egyre felsőbb rendű létegyiségekbe való rendezését

„intézi”. Mondhatni tehát, hogy a Fényben található információknak a mágikus – változtató és szelektáló – rendező ereje által, változik a Szeretet entropikus ősi állapota többszerű és többértelmű, de jól rendezett (strukturált) és határozott negentropikus állapotokká, un. értelmes strukturákká (Lásd a kozmikus világegyetemet, vagy a növényi és állati sejttrendszereket.) A Szeretet tehát a teremtés és a fejlődés szubsztanciális alapja (Az abszolút imaginációnak, a mágikus erejű teremtés-ideának a kiáradó - kiárasztó ereje és ősszubsztanciája) a Világosság viszont a teremtésnek az anyagi megvalósulás felé majd az anyag tükröző-segítségével a szellemi kiegyenlítődéssel felé irányt adó „motorja”: kiváltója, mozgatója, rendezője és értelmezője. Az előbbi a Szeretet-bölcsesség (Szophia), a megtermékenyülés őshatalma, a második a Tapasztalati Ismeretből szerezhető Fény, a megtermékenyítő őshatalom. Kell vigyázni mert e nélkül, a lét gyökerében történő különváltan lényeges és fontos funkció szerinti lényegi sajátosságának a figyelembe vétele és a teremtési – megváltási folyamatoknak a megkülönböztetése és meghatározása nélkül, mindig nagy a zavarok keletkeznek a szellemtudományok területén és végső soron minden más zavar ehhez, az első megkülönböztetés hiányához vezethető vissza. Ezért a valódi egység helyett folytonosan hamis egységekből indul ki és hamis egységeket valósítunk meg az életünkben (sorsunkban) és a végül személyiségünkben is, aminek következtében a nyugati típusú civilizációban pl., ma semmi és senki nincs a rendeltetés szerinti helyén. És csodálkozunk, hogy értelmi és érdemi információ csere és helyes magatartás és helyes (megváltási) alapállás helyett miért van annyi érzelmi és gondolati zavar, drámai konfliktus és magány. Csodálkozunk azon, hogy az igazi szeretet helyett miért van steril érzeldősség, és végső soron a sima ügyintézőt szolgáló udvariasság és társadalmi etika mögött, miért lappang az ember tudattalanjának a legmélyebb rétegeibe rétrejtetten olyan nagy mennyiségű gyűlölet? (Az ugyanis, hogy a mai orvostudomány fejlettségi szintje mellett miért van még mindig annyi - sőt: egyre több! - beteg ember, nem csupán annak köszönhető, hogy rosszul táplálkozunk, illetve, hogy az élelmiszeripar és a kereskedelem a táplálékaink alapanyagából egyre inkább kivonja az egészségfenntartáshoz szükséges természetes - természeti - alapanyagokat, hanem annak is, hogy a civilizált ember tudattalanjában ott vannak ezek a társadalmi - közösségi etikai szabályok betartási mechanizmusa - feltételes reflexrendszere - alá jól lepréselt, csendes neheztelések és finom gyűlölködések halmazából keletkező negatív energiák.

Azáltal, hogy a Világosság igyekszik átvilágítani, rendezni, vezetni és megtermékenyíteni a Szeretetet, a legalapvetőbb, ősi és lét-logikai rendeltetését és funkcióját látja el, amiért a leg nagyobb és leg alapvetőbb hiba a Világosság megtestesítőit: a férfiakat hibáztatni, és azokra emiatt neheztelni, sőt: azoktól elvárni, hogy másképpen viselkedjenek! Mégis, még a nyers természetben is, a Fénynek a Szeretetre gyakorolt hatása: a benyomása, a benyomulása felborítja, felzaklatja és irritálja a Szeretet nyugalomra, megállapodottságra törekvő kedélyét. És az emberek esetében ez a leginkább érvényes. Az átvilágításhoz, rendezéshez és megtermékenyítéshez ugyanis, szükséges a Fénynek a minél teljesebb behatolása a Szeretembe, a lassú, finom áramlásként létező és lassan, óvatosan növekvő spirituális, mentális, pszichikus és anyagi ősszubsztanciába, ami nem minden esetben és nem mindig kellemes. Sőt: a természetben bőven is van rá példa, hogy majdhogynem szenvedést okozóan (pszichés szenvedést mindenképpen) fájdalmas a Maszkulin princípiumnak a feminin princípiumba való behatolása, benyomulása: majd az általa különválasztott szeretet-egységek átvilágítása, értelmezése, megtermékenyítése. Erre a legjobb példa a szüzességnek a természetes úton történő, kissé fájdalmas és kellemetlen elvétele – elvesztése, amely bármennyire is kellemetlen, de meg kell történnjen, ahhoz, hogy a Világosság megtestesülése, a férfi, még ha csak fizikailag is, és részben is, de behatolhasson a Szeretetet megtestesítő nőbe. De a bármennyire is fájdalmas lett legyen egy fénybehatolással (néha a rég megállapodottnak hitt szeretet-helyzeteket, állapotokat feltörő, felrobbantó, felkavaró kellemetlen behatolással) járó átvilágítás, ha szükséges a megtermékenyítésnek (Lásd: a harmadik egyetemes törvényt, a szükség és a bőség, illetve e kiegyenlítődéssel törvényét.), a fény-behatolásnak, illetve a benyomásnak - benyomulásnak meg kell történnie. „Ami fent van, hughyanaz, mint ami lent van. És ami fent van, ugyanaz mint ami lent van.” szoktuk idézni gyakran az egyetemes hollisztikus világhelyzetet meghatározó Hermészi mondatot. De vigyázat, mert sem a fantázia termékei, sem az ész önkényes elméletei nem azonosak a szellemi realitással! Tehát a Jin jellegű misztikus és vallásos fantazmagóriák, akárcsak a Jan jellegű absztrakt gondolati konstrukciók, vgyis steril spekulációk, vagyis az anyagi – fizikai valóságtól elrugaszkodott gondolati, filozófiai rendszerek, nem azonosak a metafizikai realitással! Ezek az önkényes fantázia- vagy gondolati képzetek tehát, egyáltalán nem a „Fent”-et jelentik, hanem a Nagy Semmit és vészterhes törekvés ezeket az élet valóságára rá erőltetni! Rengeteg spirituális vezér és iskola, misztikus áramlat, valamint filozófus és egyetemi katedrákon hirdetett (És jól megfizetett!) filozófia bukott már ebbe bele. Azokról a tetszetős és megható, de a gyakorlatban csupán egyéni és tömeg-tragédiákat kiváltani képes ideológiákról, amelyeket a politikusok kíséreltek meg ráerőszakolni a valóságra, nem is beszélve! A fizikai fájdalom és szenvedés tehát, elég valóságos mérce – rendszer annak a vizsgálatára, hogy az az elmélet, vagy elképzelés, amit mi „Fenti” létezőnek gondolunk, vagy képzelünk, és meg kíséreljük a fizikai, vagy a pszichikai valóságra rá erőltetni, valójában létezik-e a metafizikai valóságban? Az ember által meg nem zavart állatfajoknál ezek a fájdalmat, illetve ellenállást, elhárítást keltő fénybehatolási folyamatok és az ellenállási reakciók, a maszkulin princípium képviselői által végülis legyőzött behatolás-elhárítási kísérletek, még egyértelműek. Ezért, ha a szellemi törvények síkján rendet akarunk teremteni az életünkben, „Az ami fent van ugyanaz, mint ami lent van... – elv alapján, sokkal célravezetőbb hinni az antropológiának, mint a kreacionista elveket valló vallásos fantazmagóriákból és spekulációkból álló teológiáknak, vagy az ember létrejöttét misztikus ködökbe burkoló, Rudolf Steineri antropozófiának. A genetika és az antropológiai genetika eddigi felfedezéseinek a tükrében ma már igen nagy fokú naivitás szükséges ahhoz, hogy ezeket a misztikus elméleteket elhiggyük és ne lássuk be azt, hogy az ember igenis közös ősrre tekint vissza a majmokkal. (Az más kérdés, hogy az ember milliószor intelligensebbé vált bármilyen majom fajtánál, és, hogy a majmok individuális tudatában, ha egyáltalán rendelkeznek ilyesmivel, egyáltalán nem jelenik meg az egyetemes lét tudat, miközben, az ember tudatában igen!) De amint fentebb rá mutattam, nem véletlenszerű események és ez eseményeket követő genetikai

mutációk közben vált az ember az állat-rokonainál intelligensebbé! Mint ahogy azok az események se voltak véletlenszerűek, amelyek az összes faj kifejlődéséhez vezettek, hanem az egyetemes törvények és főként a spirituális fejlődés törvénynek a következményei. Merthogy az intellektuális fejlődés (Amiért úgy oda s vissza vannak a materialisták!) mindössze a spirituális fejlődésnek az előfeltétele és előhírnöke, ugymond az anyagi bázisa! Nézzük meg tehát, hogy miként működik a féltékenység őscsírája, azoknál a fajoknál, amelyek az emberi spirituális és genetikai struktúra kialakulásának az előzményeit az élet-ösztonokban hordozzák és meg fogjuk érteni az értelmi és a spirituális fejlődés közötti különbséget és azt is, hogy a Fejlődés egyetemes törvénye, elsősorban és alapjában és megváltási rendeltetésében, nem az értelmi – intellektuális fejlődésről szól, hanem a spirituális fejlődésről. Azt természetesenek vesszük, hogy egy állatfajon belül, a más fajoktól jól differenciált, azonos fajon belüli, legintelligensebb és legerősebb hímek, vagyis a legmagasabb szintű (leg összetettebb) spirituális struktúrával rendelkező hímek – Tehát a legerősebbek, leg jobb kondícióban levőek, a legerősebb szexuális ösztönökkel és a legjobb ösztönös megkülönböztető képességekkel bíró hím egyedek. - termékenyítik meg általában egy fajon belül a Teremtő Szeretet Összelleme a megtestesítőit: a nőstényeket. Minél erősebb és sokszörűbb - minél „győzelem-képesebb”, minél felsőbbrendűbb tehát - a spirituális struktúrájának megfelelő egészsége és ereje egy hímnek, annál több nősténynek és azok kicsinyeinek viseli a gondját (vezeti, irányítja a csapatot) és annál több nőstényt termékenyít meg. Persze, vannak ettől eltérő „szokások” is az állatvilágban, mint pl. a monogámia, vagy a nőstény állatok által vezetett csapatok, ahol a vezér nőstények által „rendezett és gondozott” csapattól függetlenül élő, szabadon csatangoló (Közösségi felelősséghez nem kötött, szabad tapasztalatokat szerző) hím, vagy különböző hímek csapatai mindössz párzás - a megtermékenyítés időszakában jelennek meg a nőstények életében, illetve csak ezt az időszakot töltik a csapat - falka - „társadalmában”. Minket viszont most a nagy általános természeti rend érdekel, az általános természeti modell, mivel ezek az általános természeti folyamatok és törvények egy - az egyben leképezik és a fizikai - természeti világ határállapotában megtestesítik a spirituális teremtési folyamatokat és az egyetemes törvényeket. Ugyanakkor a nagy általános természeti modell mellett, amelyben a hím arra törekszik, hogy minél több nőstényt megtermékenyítsen, vagyis, hogy a többi hímnek a struktúrájával szemben az ő erősebb spirituális struktúráját és az annak megfelelő genetikai kódrendszerét minél több utódnak átadja (És a biológusok azt is kimutatták, hogy ugyanúgy: a nőstény állatokban, akár csak a nőkben is, elemi ösztönök szintjén, létezik egy, a hímek eme konkurencia-kizáró törekvésével szembeni ellentétes törekvés, ti., hogy lehetőleg minél több hímtől megtermékenyüljenek, hogy minél többféle spirituális kifejezési lehetőséget megtestesítő genetikai kódrendszert magába fogadva, biztosítsák a lét és a teremtés sokszörűségét.), minket, a kiválasztott témánk szempontjából, most csak a monogámiában (párban) élő állatok érdekelnek, mivel az ember, spirituális szüksége, lehetősége és rendeltetése szerint, monogám lény. (Egy időintervallumon belül ugyanis egyetlen ellentétes személlyel vagyunk képesek az egység minél magasabb fokú megvalósítására, a minél teljesebb mértékű kiegyenlítődésre.) És ez még akkor is igaz, ha éppen a fejlődés - a differenciálódás (különböződés) és a biológiai diverszifikáció (sokszörűség) fenntartása érdekében, az ember a szexuális bigámiára és a poligámiára is igen hajlamos. Spirituális fejlődésünk szempontjából, egy bizonyos öntudati állapot (színvonal) elérése után, mindenképp a monogámia kell, hogy jellemző legyen ránk, mivel páros egységet alkotni az emberi kommunikáció és a lét összes dimenziója szintjén csakj egyetlen személlyel lehet. Csak egyetlen ellentétes nemű személlyel vagyunk képesek tehát minél több lét-dimenzió szintjén, kiegyenlítődve - egységbe kerülni, egy időegységen belül (Egy bizonyos, az egymás előzetes, több dimenziós, jó megismerését is magába foglaló, időintervallumban)! Ezért a fejlett öntudattal (egyetemes lét- és éntudattal) rendelkező személy számára, már akár lelki és szellemi zavarokat is okozó bonyodalmakat hordoz magában a bigámia, vagy a poligámia állapota. Csak és csakis két ellentétes nemű személy képezhet egy idő-intervallumon belül, egy teljes értékű és ugyanakkor minél nagyobb mértékben zavartalan univerzális egységet. III. Nos, éppen itt, ebben az ősi ellentmondásos determinációban érhetjük utol az emberi lét és a fejlett ember szellemi érzékenysége és földi tudat-állapota nagy paradoxonát, ami a féltékenységnek is az alapja és ősoka. Mert miközben a nő inkább az utódok megélését akarja biztosítani és az otthon és a család (a fészek) zavartalanságát és egységét félti a „betolakodó” harmadik személytől, aki a férfi-életársat (a férjet), tehát a Fény megtestesülését képviselő személyt magához vonzva, elviheti (elcsábíthatja) azt az otthonból és a családból. (Holott a különböződés és a sokszörűség elve érvényesülési kényszere hatására a nő talán még jobban vágyik arra, hogy más férfi által is megtermékenyülhessen, mint mint a férfi arra, hogy több nőt megtermékenyíthessen. - Ezt komoly biológusok bizonyították már a peteérések és a nő biológiai rendszere működésének a megfigyelésével. Ti., hogy amikor a férj távol van a családtól, a női tudattalan olyan információkat kezd kibocsátani a hormonrendszer irányában, amelynek a következtében a nő szertvezete azonnal megtermékenyíthető állapotba hozza magát, és a szexuális fantáziálás is ebben az irányba mozdul el. Gyakorlatilag tehát lehetőség nyílik az újszerűség létrehozására, az új információknak: a férj génjeitől eltérő, új fajta géneknek a családba való bejuttására.) Ezzel szemben viszont, a férfi féltékenységének egészen más az alapja és funkciója. Ez a szellemi-spirituális „védekező-program” az állatok hímjeinek az egyeduralomra való törekvésében érhető tetten. Mielőtt a férfi-féltékenység spirituális értelmezésébe belekezdünk, szükségesnek találom tisztázni, hogy gyakorló asztrológusként nem engedhetem meg magamnak az önkényes elméletgyártás luxusát és két lábbal járok a világban (nem vagyok ködevő), és jól látom tehát, hogy az az ideális párkapcsolati (élettársi - házastársi) állapot, az az ideális családi modell, amit alapul véve, igyekszem a féltékenység példájára alapozni spirituális fejlődés rejtett mozgató rugóit, ok - okozati összefüggését felgöngyölíteni és leírni, ma már nagyon ritka. Magam is, egy, az első férjétől elvált nőnek vagyok az egyke fia, akit egy fasiszta elveket valló mostohaapa igyekezett „a maga jóhiszeműségével a férfi-viselkedésre és a férfiasság illemtanára” megtanítani, és aminek természetesen, ő éppen az ellentétét érte el. Én is kakukk tojás voltam tehát egy második házasságban élő férfi számára, akinek a spirituális életprogramja, majdhogynem teljesen eltért az én spirituális struktúrámnak a jellegétől (azért csak majdhogynem, mert végülis, a rezonancia törvénye alapján, csak volt egy közös asztrológiai jellemzőnk: ő az Oroszlán jegyében született,

nekem meg Oroszlán az Ascendensem), olyan gyermek tehát, akinek a furcsa természetével nem nagyon tudott mit kezdeni az engem férfiasságra tanítani igyekvő nevelő apám. Hiszen az én „élhetetlen” szellemi – lelki természetem teljes mértékben eltért attól a gyermek-modelltől, amit ő megismert a korábbi házasságából született gyermekeiben. Jól tudom tehát, hogy még azok a (magyar!) szülők nagy része sem neveli csak a sajátjuknak nevezhető gyermekeiket, akik a családalapítás klasszikus modellje mellett döntöttek a felnőtt koruk elején, hanem a velük második házasságukat élő, az elsőből valamiért kivált férjük, vagy a feleségüknek - többé kevésbé a sajátjuknak érzett - gyermekeit is. Ez a, második, vagy harmadik generációs, váltott anyás – váltott apás helyzet és lassan - lassan a negyedik generáció szintjén is állandósuló, új családi modell viszont (hogy az örökbefogadott árvák és/vagy a szülei által elhagyott, sőt: eladott, gyermekek, illetve az őket gondozó szülők helyzetét is megemlítsük), még egyelőre nem változtatta meg az emberi tudattalan ideavilág elvárásait, amiben a féltékenység gyökerezik. A nővel ellentétben tehát, a féltékeny férfi, nem a feleség-anya (nők estében tehát: a gyermekeinek az apja) elvesztésétől fél annyira (mint a féltékeny nő!), hanem az ő egyéni spirituális struktúrájától eltérő szellemi - spirituális és a genetikai információknak, az általa nem ismert és ezért általa nem könnyen – nem természetesen... - érthető és nem uralható, mivelhogy az övétől eltérő szellemi kódrendszernek a családba való bekerülésétől szorong tudatosan, vagy öntudatlanul. A féltékeny férfi esetében tehát részben az is történik, mint az erősebb és intelligensebb hím állatoknál, hogy a fejlődés egyetemes törvénye hatására arra kell hogy törekedjenek (mivelhogy ennek a törekvésnek az ösztöne beléjük van építve genetikailag), hogy a többi hímekkel megharcolva és azokat sorra legyőzve erősödjenek és végül a „legerősebb”, tehát a leg egészségesebbé válva, a többieket elűzve, az ők erős és egészséges spirituális struktúrájuknak megfelelő géneket örökítsenek át a nőstények révén az utódokba. Más részt viszont, éppen az előbbieket miatt, a hím öntudatlanul és önkéntelenül (tehát a párzó férfi: tudatlanul) fél attól, hogy a családba kerül az általa kevésbé irányítható –nevelhető utód. Hogy a nőnek az ugyancsak az önkéntelen biológiai sokszerűség megvalósulására való törekvésében gyökerező, „nyitott” szexuális magatartása (A férfi által „árulásnak” - csálásnak érzet és gondolt magatartása) folytán, az általa gondozandó és nevelendő: átvilágítandó(!) családba, esetlegesen bekerülhetnek olyan számára „idegen”, nem csak genetikai információk, hanem olyan szellemi és lelki kódrendszerek is, amelyeket ő esetleg nem képes felismerni (dekodifikálni, értelmezni) és emiatt nem lesz képes az utódokat - gyermekeket szellemi-spirituális szempontból helyesen irányítani: gondozni és nevelni. Az ember esetében ugyanis, nem annyira az utódoknak átadott biológiai kód a fontos, mint a nevelés – irányítás, rávezetés, tanítás - által átadott spirituális (morális!) információs-alap, amivel a felnőtté váló gyermekeknek boldogulniuk (Meg váltódniuk) kell majd az egyéni és az általuk aléapítandó családi életükben. A féltékenység révén tehát a férfi nem is az elhagyástól fél annyira, mint amennyire fél tudatlanul a nem általa nemzett utódban megjelenhető, és általán nem ismerhető – nem irányítható, mert tőle idegen kódrendszerektől. De a féltékeny férfi még fél a nőnek (a párjának) a lelki zavarától is, ami a „csálás” tudata miatt menthetetelenül fellépik. De fél még éppenséggel a nőnek a másik férfi iránt érzett szerelmi - szexuális vonzalmi miatt, a párjában esetlegesen megjelenő lelki és szellemi zavartságtól is. A tudomány ugyan még a génekkel van elfoglalva, és azokra akar kenni mindent, és olyan számárságokon töpreng és olyan számárságokkal hülyíti az embereket, hogy ő a génmanipuláció segítségével kiküszöbölhet bizonyos, az őstől öröklött spirituális zavaroknak megfelelő betegségeket - és meg is teszi és ezzel még jobban tönkre teszi majd a civilizált ember immunrendszerét! - és ugyanakkor nem beszél, mert nem is akar egyelőre arról tudni, hogy a gyermekek fizikai és lelki egészsége is, azok 14 éves koráig, elsősorban a gyermekeket gondozó, azokat nevelő, azoknak a személyére teljes női - anyai érzékenységgel befolyásoló édesanyjuk sértett önérzetének, a tudattalan érzés- és képzeletvilága zavarainak, feszültségeinek, illetve, ami ritkán fordul elő: az anya egészséges öntudatának, tudattalan világa zavartalanságának - harmóniájának, oldottságának a függvénye. Ez alapján, tehát a férfi is, bizonyos szempontból, jogosan fél tudatlanul a vetélytársnak a párjára gyakorolt lelki- szellemi hatásától. A féltékeny férfi tehát nem csak a „kakukktojástól és a kakukkfiókától” fél, aminek a spirituális gondozásához, a „fióka” megfelelő spirituális programja szerinti irányításához, neveléséhez nem rendelkezik az un. ösztönös-kódokkal, mivelhogy az erősen különbözik az övétől. Mer ez még csak nem is ez lene akkora nagy baj, hiszen azért ő a Világosság megtestesítője, hogy ezeket a kódokat megfejtse. Hanem inkább attól fél öntudatlanul és önkéntelenül a férfi, hogy a másik férfiba szerelmes párja, illetve a más férfival szexuális egységet létesítő felesége (Aki az ő gyermekeinek az anyja!) összezavarodik képzeletileg (ideálisan), mentálisan és pszichikailag egyaránt és ez már az általa (is) gondozott és nevelt gyermekeket veszélyezteti. És mivel e gyermekek szellemi és testi állapota is inkább az anya tudattalan lelki és képzeleti - ideatikus tevékenységétől függ, mint a férfi tudományos ügyeskedéseitől, a férfi valahol a felettes énjén keresztül sejti (de csak sejti, és egyáltalán nem tudja!), hogy a párja (gyermekei anyja) lelki zavartsága következményeként, könnyen lebetegedhetnek a gyermekek, hogy esetleg könnyebben és gyakrabban és súlyosabban megsérülhetnek, mint ahogy az, a természetes tapasztalatszerzések közben normális lenne. Hiszen a gyermekek individuális személyi öntudat nélküli (mentális test nélküli) személye, és ezáltal a biológiai szervezete is, elsősorban a női - anyai tudattalan képzelet- és érzésvilágnak van alárendelve, azt tükrözi! Vagyis, magyarul: a zavart képzeleti és érzésvilággal rendelkező anya, önkéntelenül és öntudatlanul, de valósággal „meghívja” a betegség okozó szellemiséget, egészen konkrétan: a bacilusokat és a vírusokat (sérüléseket, baleseteket) a gyermekeik szervezetébe, testébe és beidézni azok sérüléseit, baleseteit. A zseniális a metafizikai töltete a magyar nyelvnek újból felszínre tört: féltékenység. Vagyis félek valamilyen homályos és veszélyes erőttől, amit (Ha férfi vagyok:) a párom zavartsága, vagy (Ha nő vagyok) az ő személyének az elvesztése, tehát a jövőbeni hiánya (A férfinak a családból való hiánya) fog okozni, félek a hiánytól, az érzelmi és anyagi nélkülözéstől amit az „én férfinak” a más nőhöz, más családhoz való elszegődése hozhat be az otthonunkba: a családi fészekbe. És nem csak ebből áll a féltékenység. Mert, ha a nő, vagy a férfi, a családanya, vagy a családapa esetleg megcsalja a férjét és ennek következtében a lelkiismerete, és ezáltal az ő mágikus képzelet-világa nem tisztá, kénytelennek érzi magát a család titkosítására,

vagyis annak az újabb és újabb hazugságok: csalások és pszichikai - mentális manőverezések általi elfödésére, elrejtésére, elbástyázására. És végül is addig ferdíti és rejti a valóság-információt, addig csal, amíg a saját önatvilágító képessége romlik meg ezáltal. És ez viszont, azzal a következménnyel jár, hogy, amennyiben férfi követte el a csalásokat, az nem lesz képes a nő átvilágítására ugyanúgy, ahogy a saját személye átvilágítására sem képes. Amennyiben viszont a nő követi el a csalást és emiatt egyre terheltebb és zavarosabb lesz a lelki világa, annak már közvetlen következménye lesz az utódok egészségére, testi épségére, sőt, esetleg az életére (halálára) is. A más férfit, vagy férfiakat megkívánó és azokkal un. flörtölő viszonyba kerülő nő, a mágikus teremtői képzetét a család egységétől elfordító (A csaló, vagy a csalódott) nő viszont, egyre irritáltabban reagál a férfinak minden nemű helyzetisztázási, illetve átvilágítási törekvésére, egyre inkább szembe fordul és ellenáll az átvilágításnak. Ilyenkor keres és talál elképesztően irracionális ürügyeket a veszekedésre, a férfi leszerelésére, annak ébersége gyengítésére, ha lehet a férfi megszegyenyítésére, elbutítására. Ilyenkor reagálja le hisztériásan, beteges irritációval a nő a férfinak az olyan mondatait, hogy gyere, beszéljünk meg ezt az egészet őszintén egymással. A családi szellemiség egysége fenntartása fontosságának az őszintéről, de még a család és a családanya átvilágításának a szükségszerűségéről mit sem tudó, illetve az arról lemondó (csaló) férfi viszont ilyenkor látszólag zavartalanul, de végül is, épp oly romboló-irritáltan kitér, elutasítja az egységbe való visszakapcsolódási – visszakapcsolási törekvést, egy másik, (egy újabb hamis) egység létrehozási lehetőség reményében! – Ezek alapján viszont, egyértelműen kimondhatjuk, hogy ahol a családi egység, illetve a család szellemének a zavartalanul forog kockán, a féltékenység - amennyiben tehát nem primitív önzésből és önféltésből ered -, nagyon is ősi és jogos lelki funkciónk és tulajdonságunk, ami éppen, hogy a megváltást hivatott szolgálni, és egyáltalán nem egy olyan „pszichés betegség”, amit „kezelni és gyógyítani” kell! III. És ha mindezt megértettük, rátérhetünk az örökletes programok és a spirituális memória ismeretében felvetődő karma-örökösödési problémákra is. Egészen pontosan, illetve a férfiaknak - mint apáknak - nevelőknek a szerepére, nem csak úgy mint az utódokat az élet nehézségének a leküzdéséhez szoktató „beavató mesteri” szerepére, hanem mint a nők által az utódokra átörökített karmának a nevelés által történő feloldásához és meghaladásához vezető, abba az irányba irányító (Persze, a nyugati civilizációban rég kiveszett!) spirituális tanítói funkciójára is. Vagyis, a férfi – apáknak, az utódoknak az öröklött negatív spirituális determinációik (karmájuk) feloldásában és a karma feloldásnak megfelelő pozitív képességek és tulajdonságok kialakításában betöltendő szerepére is. Annak a ténynek a bizonyítása ugyanis, hogy az utódokban 90 - 95 százalékban inkább az anyai ági spirituális családi örökségek érvényesülnek egy igen részletes - biológiai és spirituális-kauszális érvek tömkelegének a felhasználásával történő - bizonyításokat tartalmazó korábbi tanulmánynak a tárgyát képezi, amit mind az Utódok, szülők és szeretők, az asztrológia tükrében c. könyvemben, mind a www.kozmaszilard.hu c. honlapomon közöltem. A jelen tanulmányt olvasó személyek számára a Spirituális Memória és az anyai ági örökletes programok c. tanulmány elolvasását vélem célszerűnek. Mert éppen ebben különbözik az maskulin princípiumnak az emberi megtestesítője - képviselője, az állati megtestesítő: miközben az állat csak a géneket örökíti tovább és egyedüli gondja, hogy a saját, harcok útján „felerősített” génjei által is leképezett szellemiség érvényesüljön a családban (fészekben, alomban, csapatban, barlangban, stb.), addig a férfi a közös, majd a kimondottan csak a nő által hordozott és az utódoknak tovább adott negatív anyagi ági örökletes programokat kell megismerje (elsősorban saját magában persze) és azokat szellemileg megértve, az utódokban pozitív képességek és tulajdonságokká átalakítania a következetes és éber nevelése által. És épp ennek érdekében: a felnőtt korokban majd a spirituálisan ténylegesen fejlődni képes utódoknak az időben történő megfelelő nevelése - alakítása érdekében, első sorban az utódok egészsége érdekében tehát, az apának ismernie kell a családban - az ő és a felesége családjában - érvényesülő negatív örökletes szellemi programokat, és azok meghaladására törekedvén, ennek a meghaladásában segítenie az élettársát (gyermekei édesanyját) és a gyermekeiben a neveléssel kiérlelni a megfelelő - a negatív családi programokat ellensúlyozni képes - és figyelem: nem azokat megerősítő! - tulajdonságokat és képességeket. Ez, a család egészsége és folyamatos fejlődése fenntartásának és biztosításának ez egyetlen útja. Ez a családapa igazi szerepe és felelőssége. Ennek a spirituális apai „munkának”, szerepnek és felelősségnek az elvetésétől, elhanyagolásától, eldobásától fél a még egyelőre az egészséges ösztönökkel, illetve a helyes erkölcsi alapállással rendelkező családanya önkéntelenül. Illetve emiatt, a férfi által fel nem vállalt felelősség és éberség hiánya miatt, gyöttri a férjet – gyermekei apát mindenféle oda nem illő számársággal az anya - feleség, hiszen maga sem tudja, hogy a férjének valójában mit kellene tennie, ahhoz, hogy beteljesítse a családapai funkcióját és rendeltetését betöltse, azon kívül, hogy őt „boldoggá tegye”, illetve, hogy vele együtt szenvedjen ha a rosszul nevelt gyermekei elszomorítják, bosszantják. Mert arról ma már szó sem lehet úgy-e, hogy az anya megengedje az apának, hogy az a maga férfias - szigorúbb és elváróbb-következetesebb - elképzelései szerint nevelje, és isten őrizze, hogy irányítsa a gyermekeket! Ma ugyanis az eredeti apai funkció nem csak, hogy elgyengült, és jelentőségét veszítette, az által, hogy átadódott az anyának, a dadának, a tanítónőknek, a pedagógusoknak, a pszichológusoknak és az internetnek, hanem teljességgel fel is borult. Sőt: a nemek közti szerepek is felborultak és a feminista eszméknek köszönhetően, ma már sok esetben a nő szeretné megtermékenyíteni és irányítani szellemileg és spirituálisan is, az ettől elzárkózó, reggeltől estig a pénze után futkározó robot-férfit, és csodálkozik, hogy a férfi-szellemiségtől általa teljesen leszerelt és ügyes női elvárás-taktikával elnyomott férje, miért nem képes őt biológiailag megtermékenyíteni? Sőt: mivel a civilizált tudattal, tehát hamis öntudattal rendelkező nő (aki ma már koránt sem az odaadás, az áldozatkészség, az egységbe foglalás - az egységbe kötés őszintéjének, a Szeretethez a megtestesítője, sem a családban sem a közösségben) eleve fél és szorong, sőt: egyenesen irritálttá válik az igazi át- és bevilágítástól. Irritálttá válik első sorban attól az igazságtól, hogy nem neki kell átvilágítani és megtermékenyíteni a férfit, hanem éppen fordítva. Hogy nem a férfi dolga az, hogy a szeretet erejével őt az egységbe vigye és boldoggá tegye, hanem éppen fordítva. És a nő ma irritált általában minden fajta keményebb igazságtól, mert amennyiben tényleg igazság az, ami őt megérinti, akkor az igazság tőle

olyan, többek között áldozat-készséggel is járó, belső, személyi mentalitás-változást igényel, amire ő, a civilizáció által belé nevelt elemi és mindenünnen vissza igazolt önzésével, már nem érzi magát képesnek, és még akkor sem, ha a forma és az anyai-élmények kedvéért, egy-két gyermeket csak szült még a világra. A teremtés törvényével és a spirituális evolúció törvényével való – tudományos! - szembeszegülés káros hatásaival és az egész földi létezésre vissza ható tragikus következményeivel tehát, épp ott találkozhatunk a leginkább, ahol a vele való pozitív együttműködési képesség kialakítása az ember jövője és az egész bolygó jövője szempontjából a legfontosabb és a legjelentősebb lenne: az utódnemzés (a gyermekáldás), a magzat kihordás és gyermekszülés, illetve a szerelem és a szexualitás szellemi és biológiai életkörében. Nem véletlenül jutott odáig, rengeteg természetinek látszó, de valójában kauzális alapú és spirituális hátterű Isteni kísérlet és próbálkozás után az emberi faj, hogy az un. nyugati eszmekör szerint civilizálódott része, amely a tudományos-technikai és gazdasági fejlődés nagyobb részének a birtokosa, képtelen az önreprodukcióra. Gondoljunk csak bele: az állati fajtól a belső, spirituális fejlődés útján kiválasztódott emberi faj (amely magában hordja az állatöv tizenkét szimbólumában megjelenő és az azokkal analogikus kapcsolatban álló összes természeti és allegorikus lényének a szellemi képességét és tulajdonságát - pl. kígyó - skorpió, oroszlán-tigris, kos-farkas, gyík - lepke, sólyom - sas, bika - disznó, stb.), amely a legerősebb és egyben a legkreatívabb alkotói erőket és képességeket képes megmozgatni a szerelmi vágyai hatására (Ami a legmagasabb rendű spirituális kiegyenlítődési váagnak és lehetőségnek is a kifejeződése – az embernek a szexuális gyönyör érzete is sokkal intenzívebb, bármely állati faj tagjainak a gyönyörézeténél.), egyszerűen képtelenné válik az individuális szintű önreprodukcióra! Mert ennek, a magát civilizáltnak – vagyis védekezőnek: a sorselemekkel és erővel szemben, az élvezeti lehetőségeit és kényelmét védelmezőnek! - nevező embernek a számára épp ez jelenti a legnagyobb gondot: a végül is, a legnagyobb élvezetet nyújtó „normális” szexuális aktusok következtében megfogant magzatok és gyermek nevelése (pontosabban: a gondozással neveléssel járó gondok miatti lemaradás-tudat a civilizáció által nyújtott öncélú élvezetekről), amelynek az elhanyagolása, elhárítása esetén, az egyéneket kellemetlen lelkiismeret furdalások érhetik. Hiszen a gyermekgondozás és nevelés magas fokú szellemi – spirituális felelősségérzettel is jár. Ennek az embernek máig nincs megfelelően mély és komoly információja ahhoz, hogy rájöjjön: az egészséges spermiumnak az egészséges női petesejtbe való bejutása, nem csak egy egyszerű és mechanikus biológiai aktus és ezért nem is véletlenszerű, (nem csak mechanikusan – természetesen - érvényesülő biológiai törvényeknek a következménye), a bűnbeesés (kauzális és spirituális szintű boldogság-vadászat) logikája szerint, vagyis a klasszikus mechanika logikája szerint – Figyelem: nem a mezőelmélet, vagy a szemantikus fizika logikája szerint! - gondolkodó ember, inkább a könnyítések kieszelésére, a sorsprogramok és életfeladatok kikerülésére, kicselezésére használja egyelőre az intellektuális képességeit (az esztét), illetve a tudományát. Így kitalálta azt a fogamzásgátlási (újabb sors-könnyítési) lehetőséget is, amivel úgy képzei, hogy véglegesen a kezébe vehette a sorsát. Kieszelte tehát azt a sors-könnyítési, a természettel és Istennel való kibabrálási trükköt és tudományt, ami által úgy képzei, hogy véglegesen becsaphatja a természetet és az Istent is egyszerre. A fogamzásgátlás ugyanis, amiről úgy képzei, hogy határtalan öncélú szexuális élvezetet biztosít számára kevesebb, és ha kell: nulla felelősséget kívánó, nulla következménnyel (gyermek nélkül) jár. És a nagyokosunk, mint mindig a tudomány történetében, úgy képzelte, hogy ezzel a trükkel valami nagyszerű lehetőséget (boldogságot!) nyert. Pedig igazából veszített, csak még nem vette észre, hogy milyen (egyéni tragikus és csoportosan - tömegesen katasztrofális!) következményekkel jár az, ha huzamosan átveri a teremtés és a mágia egyetemes törvényét mechanikus (technikai), vagy (tudományos) genetikai „védekezési” módszerei és ovulációs időszak-számításokon alapuló trükkjei segítségével. (Pl. a virágpór- és a fűpor-allergia is, ennek a hibás, teremtés-ellenes mentalitásnak a következménye, a rengeteg női nemzőszerv kioperálását szükségessé tevő rákosodás egyre növekvő számáról nem is beszélve.). Az, hogy e civilizált (a szó etimológiai jelentése egyébként: védekező) trükköket huzamosan használó egyének és tömegek utódai nem csak a nemzési és a fogamzási képességüket és nők esetében a szülői képességüket veszítik el, csak az egyik következménye az öncélú boldogságszerzési hajszának (Nem véletlen, hogy még a nagy szerelmekre alapozott, de a magzat fogantatást, gyermeknemzést éveken át tudományos trükkök és technikák segítségével akadályozó házastársak is elválnak, és mindössze kiábrándultságot és keserű érzéseket éreznek azután, az átélt „égeket rázó” szexuális élmények - orgazmusok ellenére is.), mert nem csak a nemzési és fogamzási képességüket veszítik el egyre nagyobb számban a civilizáltan a teremtés és lét, vagyis az élet és a természet első törvénye ellen védekező nagyszülőknél az egyke - „kétke” utódai, hanem az immunrendszerük erejét és egyensúlyát is. Nem véletlenül Kínából, a tömeges fogamzásgátlás kontinensnyi hazájából indult el hódító útjára az immunrendszer legkisebb gyengeségét is kihasználni képes A - típusú tüdőgyulladást okozó fertőzések hulláma. Ha az újkori kínai fogamzásgátlási kultúrának nem demográfiai szükségesség, hanem olyan öncélú szexuális élvezetkeresési mentalitás állt volna az alapjánál mint nyugaton, biztos, hogy ott az AIDS is a tüdőgyulladást idéző mutáns gén-vírushoz hasonlóan: robbanás szerűen terjedt volna. De amúgy is a rendkívüli élvezetek kínai fellegvárából és a határtalan kábítószer-üzletkötési lehetőségek világ-fővárosából: Honkongból indult el a termelő-fogyasztó világot fenyegető fertőzéses-veszély. A több mint egy évszázados gyermekáldással szembeni tudományos védekezés (a „tudományos család szabályozás”) és a rengeteg abortusz, mára a nyugati civilizáció női egyedeinek a tudattalanjában, generációról - generációra oly mélyen bevésett általános gyermek- és életellenes agresszivitással fejlődött, hogy a civilizált körülmények között élő húszon-valahány éves nők körében egyre magasabb százalékban növekszik a magzatfogantatási és ráadásul a magzatkihordási képtelenség. A volt-feleségem pl., még azután sem volt képes legyőzni és feloldani a tudattalanja legmélyebb rétegeibe vésett gyermekellenes agresszivitását, hogy minden orvosi segítség nélkül hozott a világra három egészséges gyermeket. Igaz, ezek közül a középső, egy, az A-típusos tüdőgyulladás tünetjeivel megegyező ismeretlen vírushatás következtében meghalt, miután a volt-feleségem kezdte azt gondolatban támadni amiatt, hogy úgy érezte, ennyi anyai teherrel a vállán semmi örömet és boldogságot nem fog hozni számára az élete. Amikor végre észrevette, hogy annak ellenére, hogy ezt a félelmét gyakorlatilag

és racionálisan immár semmi nem indokolja és mégis támadja gondolatban a méhében esetlegesen megfogható magzat képzetét a havi menstruációk érkezése előtt, rá jött arra is, hogy ez az önkéntelen magzat- és gyermekellenes irritáció abból is adódhat, hogy az ő édesanyja teljes veszteségélményként, legyőzöttségi élményként élte meg az ő huszonöt évvel korábbi megfogását. Ezért ő - mármint a volt-feleségem – rá jött, hogy személy szerint ennek, az ő édesanyja által, az ő foganása idején, intenzíven átélt isteni rendeltetés elleni dacnak és lázadásnak is a spirituális, lelki és biológiai megtestesülése. De sajnos, ezzel a felismeréssel sokat nem értünk, mert addig álmodozott a gyermek-nélküli potenciális szerelmi boldogságairól, amíg csakugyan szerelmes lett és elhagyta a családját. Amikor megértette, hogy elsősorban az ő spirituális fejlődése érdekében, de a természet rendje szerint is, még föltétlenül szükségünk van egy harmadik gyermekre, annyira jutott az önmegfigyelésben, hogy rajta is az irracionális veszteség-érzéssel szembeni düh és menekülési késztetés vesz erőt, valahányszor azt képzei, hogy egyszer csak megint nagy hasú nőként kell találkozni az édesanyjával, a nagyanyjával, a rokonokkal és a családi ismerősökkel. Azt ajánlottam neki, hogy pockolja fel a hasát egy tömött kispárnával és a várandós ruhái közül valamelyiket felöltve, menjen ki a főtérre sétálni, majd a gyermek-játszóterre a nagyobbik lányunkkal. Már amikor a tudattalan ellenállás miatti lelki görcseit feloldani hivatott játékot tervezgettük, arról számolt be, hogy rettenetesen kezdtek fájni a térdei (az isteni törvények elfogadásának a belső elutasítására utaló jel), majd a méhe és az egész medencéje. Miután mindezek ellenére, felvette a szekrényben őrzött kismama ruháját, és egy kispárnával a hasán kísételt a városba és kiműlatta magát „nagy hassal” a nagyobbik, majd a kisebbik lánnyal is, több ismerőt is átverve a hirtelen előállt állapotával, azon kívül, hogy az így szerzett pszichés élményei hatásaképpen, esetére úgy nézett ki mint egy részeg ember, majd valami sötét vörös váladék jött ki a méhéből, nagyon jól múltatott és igen fontos megfigyeléseket tett. Ezek közül a legfontosabb az, hogy a vele egyidős és a nála tíz - tizenöt évvel idősebb hölgyek is enyhén elsápadnak, vagy más, olyan belső kellemetlenségi érzésről tanúskodó, önkéntelen gesztusokat tesznek az általa nyújtott „terhes” látvány hatására (a harminc éven felüli nők finoman megrezenve és enyhén elpirulva, a fiatalok nyíltan utálkozva elfordítják a fejüket, a „büszke-terhes” látványtól), amelyeneket ő - túlzottan is implikált lévén - nem észlelt akkoriban, amikor még valódi nagy hassal közlekedett. (Mivelhogy az akkori természetes nagy hassal végzett sétáinak nem volt egy olyan célja, hogy másokkal büszkén és bátran - sőt: kihívóan - szembenézve, szemlélődjön és ilyen büszke kismamaként haladjon „a világ szeme láttára” előre.) A levont következtetéseinkből csak annyit írok le ide, hogy eldöntöttük: mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az ilyen jellegű tapasztalatainkat és élményeinket átadjuk másoknak, természetesen a megfelelő értelmezések kíséretében.

IV. A Jézus előtti spirituális tudattal rendelkező ember szellemi – spirituális világképe és egyéni életképelete, önmagában visszatérő jellegű, kör-körös, tehát geometrikus és végső soron mechanikus volt. Az ókori ember még nem ismerte sem a biológiai, sem a spirituális evolúció lehetőségét, bár, a beavatási hagyományok tanúsága szerint, tudott az újjászületés és a feltámadás lehetőségéről, illetve a lelki – szellemi megújulás fontosságáról, a lelki-szellemi magatartás - változtatás szükségéről. Tudott tehát a gyökeres személyi (belső mentalitás) átalakulásának a szükségéről, vagyis a Karma- feloldás szükségéről. (Lásd a hermetikuskok tanait, valamint az Echnaton fáraó vallási reform-kísérletét.) De ennek ellenére, és ezzel együtt is, még az egész létezését – Így az életen és az emberi tudaton keresztül a természethez kötődő szellemi létet is. - egy önmagába visszaforduló, kör-körös folyamatnak látta (lásd: a reinkarnáció mitikus – vallásos képzeteit) és nem mint az emberrel veleszületett, negatív lelki és szellemi - spirituális tulajdonságoknak a meghaladását és az egyre összetettebb strukturálódási formák és szintek elérését célzó szükségét. A keleti egyistenhit embere a reinkarnációknak, mint lépcső-fokok szerinti sorozatos változásokon végig haladó tudatfejlődésnek a misztikus metaforájával együtt is, mindössze csak „vissza-érkezett” a Nirvánába, a Sinto-ba vagy a Taoba. A zsidók „objektív” istene is majdhogynem szigorú és fenyegető önkényúrként követelte kiválasztott népétől, illetve annak a tagjaitól az erkölcsöt és a törvények betartását, anélkül, hogy azoknak a spirituális értelme: megváltói funkciója és célja felől valakit felvilágosított volna. Az Evangéliumnak az Atyához vissza térő tékozló fiúja viszont, úgy látszik, hogy már valami értékeset kell hozzon magával (tudatában) a földi úttjáról, mivel az Atya nem elégszik meg a vissza érkezése miatti egyszerű örömkifejezéssel, hanem áldozati ünnepet rendel el a családban. De mindez, ha nem is bizonytalan, de kissé vékony metafora még a Jézus részéről is, aki viszont folytonosan valami újjá születésnek a szükségéről beszél az értetlenkedő tanítványoknak. Először János evangéliumában jelenik meg konkrétan a megváltódott lelkekből épülő új létállapotnak: az égi városnak, az új Jeruzsálemnek a misztikus víziója. (Amelynek az evangélium leírása szerinti geometriája egyébként, az asztrológiai sorsképleteknek az akkori geometrikus rajzára utal. - Az Új Jeruzsálem „helyszínrajza” ugyanis úgy van leírva, mint két négyzet alakú külső és belső falból álló vár, tehát aminek négy egyforma, külső és négy egyforma belső oldala van és ezeken belül tizenkét, egymás mellett álló, három oldalú tornya. Ez az „alaprajz” viszont nem más, mint az ókorban és még a Kepler idejében is használt asztrogrammok ábrázolásának a módja, amely nem egy nagyobb és egy kisebb kör által alkotott mezőbe, hanem egy nagyobb és egy kisebb négyzet által alkotott mezőbe és azon belül is, tizenkét egyenlő oldalú háromszögbe osztotta be tizenkét csillagképet.) És a mennyek országa, vagyis a mennyei királyság is, ami Jánosnál szintén megjelenik (Ami nem kívül van, hanem „bennetek van” Jézus szerint, és ahová nem visszatér az ember, hanem ahová, az újjá születése után előre – tehát tovább haladva, érkezik meg!), már egy teljesen új és „más-állapot” elérési lehetőségét és szükségét jelzi, aminek a tudatos sors-vállaláson és a tettekért, szavakért és gondolatokért való személyes felelősség-vállalásokon keresztül történő elérése, sokkal személyesebb és dinamikusabb, mint a keleti Taoba, a Brahmába, a Sinto-ba, vagy a Nirvánába való „vissza”-jutás. A Lilith gyűjtőnévvel jelölt ósívárgás által önmagából kilépő abszolút lét tehát nem a kezdeti önmagába tér vissza - ahogy Ádám és Éva sem térhet vissza a paradicsomba, és mi, spirituális öntudattal rendelkező személyek és a vallásos dogma-körök butító szellemnyomorából a szabadgondolkodás friss levegőjére kijutott keresztények sem fejlődünk vissza lelkileg, amiként ez biológiailag sem lehetséges, hogy vissza juthassunk az anyaméhbe – hanem, a Lilith által

létrehívott abszolút káosz által okozott zavart és kábulatot igyekszik eloszlatni és meghaladni, és az anyagban való tükröződés segítségével helyreállítja az egyetemes éberséget és újból é újból kiegyenlíti és egységbe vonja, tehát abszolút létállapotot teszi az Ósillith által felrobbantott és szétszórt abszolút szellemi erőket. Úgy oldja fel és úgy haladja meg tehát a Lilith által okozott öskáoszt, vagyis a lét-zavar által létrehozott kábult örvénylést az abszolút lét(lény), és az így keletkezett abszolút ellentéteket és a megfelelő feszültségeket úgy egyenlíti ki az abszolútum, hogy folyamatosan egy új és új és ez által tovább és tovább fejlődő abszolút állapot létrehozását teszi lehetővé az anyagi létben való tükröződés, vagyis a Lilith-képzeltől, tehát a karmától való folyamatos megtisztulás segítségével. És éppen a teremtésben (a teremtés határállapotában: az anyagi világban és az anyagi szerveződés által létrehozott biológiai – pszichológiai létformában) lehetővé váló egyéni karma-tudatosítást követő karma-oldást és a karma-meghaladást követő spirituális fejlődés által lehetővé váló egyéni kiegyenlítődések által, és ezeknek az összessége: az egyetemes kiegyenlítődések által. A rombolódást okozó ősi Karma-erőt, a Lilithnek nevezett, tökéletes boldogság-állapotra való vágyakozást, vagyis az abszolút sóvárgást, valami jobb és boldogabb állapotra, mint ami adott, valami újra, (PI. az abszolút állapottól merőben eltérő, az abszolút állapoton kívüli, attól gyökeresen különböző „más állapotra” való sóvárgást) a spirituális káoszban nem szüntetheti meg az Abszolútum. Hiszen ez, az ősi káosz-keltő, mindig jobb, boldogabb, de legalább más élményre, más tapasztalásra való sóvárgás is egy abszolút tulajdonság. A Lilith zavarkeltő hatásait - a kábult és céltalan örvénylést és a romboló feszültségeket – az anyagban való tükröződés által lehetővé tett spirituális reflexió segítségével az Abszolútum fel képes oldani és meg tudja haladni. Az anyag tükröző és raktározó tulajdonságai segítségével létrehozható egy egyértelmű szellemi meghatározás és pontosítás után a Lilith - kiszűrése, valamint a Lilithtől megszabadult szellemi részegységeknek a kiegyenlítődése és egységesülése. Azáltal történik az abszolútum önmegmentése, az egyetemes megváltás tehát úgy megy végbe, hogy ezek az abszolútumban keletkező, ősi - kauzális Lilith-sérülések, zavarok, örvénylések: kábulatok és feszültségek, a teremtés határállapotában (az anyagban, majd az anyag felsőbbrendű struktúráiban: természetben és ezen belül az emberi intelligenciában és annak a szellemi harmónia-törekvéseiben) egymással egyértelműen és határozottan konfrontálódva, megszabadulhatnak a kábulattól és a zavartól és így újból kiegyenlítődhhetnek és egységesülhetnek egymással. De pontosan azért, mert a Lilith hatása soha nem szűnhet meg, az ellensúlyozás érdekében a teremtésnek is folytonosan történnie kell, és ahogy a Lilith hatása által folytonosan új és új zavarkeltő, kábulat és feszültség-okozó állapotok jönnek létre, ugyanúgy a teremtődő – anyagi létben is, új és új kiegyenlítődései lehetőségek: új és új ideák, új képzetek és azoknak megfelelő új létformák és létállapotok (és azoknak megfelelő élőlények), és a lényekben új és új fejlődési és kiegyenlítődései lehetőségek és képességek (az élőlények új, magasabb rendűen strukturálódott formái és állapotai, és az ember új értelmi és szubtilis spirituális képességei) jönnek létre. Ezeknek az új és új kiegyenlítődések keresztüli egységesülési (Meváltódási) képességeknek a létrejövése és az így kialakuló újabb és egyre összetettebb és felsőbb szinteken rendeződő spirituális struktúráknak (megváltódási ideáknak) a kialakulása, jelenti az evolúció fő folyamatait és feltételeit, mind az anyagi (természeti), mind az érzéki és érzelmi (asztrális), mind a mentális, képzeleti - ideális és kauzális dimenziókban! Logikus tehát, hogy ettől a fejlődéstől – Tehát mind a természeti és mind a spirituális evolúciótól, és így az individuális, személyi evolúciótól is! - függ az, hogy folyamatosan megvalósuljon, mind a teremtés, mind a fejlődés, mind a megváltás egyetemes aktusa, vagyis az egyetemes kiegyenlítődések folyamata. És ettől, a karma-feloldást követő fejlődéstől függ az is, hogy folyamatosan keletkezzen az egyetemes lét, illetve (és főként!) az, hogy örökké fennmaradjon az állandóan megújuló, folyamatosan táguló - fejlődő és az egész létet - teremtést állandóan újjá szülő, és a létező idea-formákat, gondolat- és érzelmi formákat, valamint anyagi formákat egyaránt fejlesztő - tágító Abszolútum! A kiegyenlítődések és a kiegyenlítődtől állapot: egyben az igazságos és az egészséges állapot is, vagyis a boldog - megváltott állapot elérése, nem választható el tehát a karma-oldást követő fejlődéstől, ahogy a fejlődés sem választható el az egyetemes kiegyenlítődések szükségétől. A fejlődést viszont, a legtöbb esetben megelőzi a karmikus, tehát zavaros létállapotok és élethelyzetek átvilágítása, azok kauzális okainak az átvilágítása, megértése. A fejlődés nevű pozitív változások és új kiegyenlítődései képességek összességét jelentő új erkölcsi (szellemi) öntudat, éppen ezeknek a karmikus meghatározódásoknak a leküzdése - meghaladása érdekében fenntartott és kitartott figyelem és fegyelem, és más lelki-szellemi erőfeszítéseknek az árán (nem egyszer kemény harcok árán) jön létre, valamint a meghozott áldozatok és a tudatosan megtett fizikai erőfeszítések (saját gyengeségeink leküzdése, figyelem összpontosítás) árán is. Emiatt, az egyetemes megváltási szükségből eredő, személyes karma-leküzdési evolúciós feltétel miatt, a spirituális fejlődés egy olyan, eleve létező „objektív” (ontológiai!) követelmény – tovább lépési, tovább haladási, sőt: tovább élési feltétel - az emberi individuumokkal szemben (Ez maga a teremtés, a fejlődés és a kiegyenlítődések törvénye), amit ha nem teljesít (teljesítenek) - vagy legalábbis nem igyekszik azt teljesíteni valaki (vagy valami), akkor figyelmeztető jellegű, majd egyre erősebb hatású, megszorító - rávezető negatív események, konfliktusok, un. balesetek és betegségek keletkeznek az életében. És azok figyelmen kívül hagyása esetén viszont: egészen súlyos betegségek keletkeznek a szervezetében és különböző, a személy spirituális fejlődési sorsprogramja színezetének megfelelő, azzal kapcsolatos sérülések, és durvább – végzetes, vagy anyagi csödbe juttatóan káros - balesetek, értelmetlennek látszó konfliktusok jelentkeznek a sorsában. És, amennyiben a többi törvénnyel sem képes, vagy nem akar legalább minimálisan harmóniába kerülni, a megfelelő „végzetes” tragédiák is bekövetkeznek az illető személy életében. A fentebb említett megváltási – egyetemes kiegyenlítődései és egységesülési – logika miatt, az embernél is, spirituális fejlődési szempontból ugyanaz a követelmény jelenik meg, ugyanaz az elv érvényesül, mint az állatoknál az újabb és újabb fizikai képességek kialakítása érdekében. És ezt az elvet úgy hívják, hogy „Teher alatt nő (vagy erősödik?) a pálma”. - Itt, ennél a lét-aspektusnál bizonyul a vallás és minden nemű isteni protekciót és kiválasztottságot hirdető egyistenhit-teológia félrevezetőnek, mivel azt állítja, hogy az emberen kívüli és az ember felett álló, úgymond tökéletes objektív Isten, akitől – akinek az elképzeléseitől és kedélyállapottól... az ember sorsa függ, un. jó Isten, és az embernek csupa jót akar, és vele szemben az ördög az, aki a

nehézségeket és a tragédiákat okozza. Tudomásul kell vennünk, hogy a tragédiákat és a betegségeinket a mi feloldatlan és meg nem haladott karmikus (negatív, romboló) spirituális tulajdonságaink idézik be az életünkben, ha nem is okozzák közvetlenül, illetve a spirituális evolúció igényével szembeni közömbösségünk, nemtörődömségünk, önámításunk. Vagyis az, hogy nem vagyunk hajlandók az asztrológiai sorsképletünkől kiolvasható karmánkat és más, kiegyenlítő-déshé- képség akasztó – blokkoló negatív és diszharmonikus meghatározódásainkat (erős agresszió, gyűlölködés, kábulási vágyak, rögeszme, öncélú ambíciók, irigység, bosszú-vágy, önámítás, kéjsóvárgás, perverszió, stb.) tudatos törekvések útján feloldani és meghaladni és ez által a szellemi sorsörökkel való együttműködési és kiegyenlítő-déshé- képségeinket növelni. Ezért, emiatt, az emberi (és az állati!) egyénnel szembeni, elháríthatatlan univerzális (Isteni!) „elvárásért”, szükséges a folyamatos egyéni fejlődés tehát erősítése. És hiába védekezünk ellene és hiába szándékozunk ezt az egyéni (saját) megváltódási szükségletünket kikerülni (kicselezni), mikor a racionális logikánk által kiöltött trükkök segítségével, mikor a civilizációs eszközeinkkel (pl. gyógyszeres kezelésekkel, a külvilág negatív elemeinek a behatolásával szembeni védőberendezésekkel), és hiába próbáljuk a vallás segítségével a „Jó Istennek” hízelegve, vagy éppenséggel arra haragudva, a sorsunk elemeit jelentő egyetemes léterőket megszelídíteni (korrumpálni), mert minden ilyen, végső soron naiv törekvés és fáradozás hiába való. Hiszen nem létezik egy legyőzendő, kikerülendő külső szellemi ellenség (ördög, haza járó szellemek, más sorselemek.), aki nekünk ártani lenne képes, amennyiben mi magunk nem vagyunk a hangoltság törvénye alapján, valamiféle közvetlen, de szubtilis szellemi kapcsolatban egy bizonyos negatív sorsese-ménnyel, betegséggel, vagy természeti jelenséggel. Sőt: megfigyeléseim szerint, a fejlődés törvénye annyira erős, és oly nagyok és úgymond kérelhetetlenek a velünk szemben objektív égi programként támasztott követelmény, hogy annak ellenére is fennállhatnak és vissza térhetnek bizonyos sors-nehézségek és pl. anyagi hátráltatások, hogy hiába még az is, hogy az illető személy látszólag maradéktalanul felvállalta a gyakorlati életfeladatait és az ezekkel járó, ezek beteljesítéséhez szükséges képességeit is törekszik megszerezni (Pl. ha egy tipikusan Rák karmával rendelkező nő három, vagy akár négy gyermeket is hoz a világra és azokat igyekszik a legjobb képességei maximális áldozathozattal gondozni - nevelni.), hogyha egy másik vonatkozású, vele született karmikus (negatív!) meghatározódása még mindig feloldatlan. – Ilyenkor szoktuk mondani, hogy ver a sors, de nem tudjuk, hogy miért! És erre a legjobb egyetemes példa a Bibliai Job esete. Látható tehát, hogy sajnos, az égi kegyelmek osztogatásról (protekciónról) és a külső ördögtől való szabadulási lehetőségtől prédikáló vallásoknak egyáltalán nincs igaza. Az, amit mi kegyelemnek és csodának vélünk ugyanis, nem más mint mindössze egy olyan általunk tudatosan, vagy tudattalanul (a mágikus erejű képzeletünkkel) előidézett sorskörülmény, amit a spirituális fejlődésre való új lehetőségként – fejlődési lehetőségre való esélyként - ajánlatos értelmezni és nem potya-ajándékként. Ezeknek, az általunk Isteni kegyelemnek és csodának vélt események és „szerencsés” életkörülmények megjelenésének a feltétele az, hogy valami oknál fogva (Megvilágosodás, a sok átélt szenvedés eredménye következtében létrejövő, ambíció-feladási, a harag, a bosszú-vágy, vagy a gyűlölet-elengedési szükség beismerése, vagy teljes lelki megbocsátási képesség létrejötte, vagy egy más jellegű pozitív elhatározás.), akár tudatosan, akár tudatlanul, egy olyan finom, belső mentalitás-változtatásra lettünk képesek, amely, mint igény korábban már a lelkünkben - ha nem is tudatosan, de legalább sejtéseink, vagy a vágyaink szintjén – jelen volt, és ezúttal valami oknál fogva határozottabban rá szánjuk magunkat. (Vagy, a kiskorú gyermekek esetében: az édesanya elszánja magát a spirituális fejlődéséhez vezető belső és külső lépésekre, a mentalitás-változtatásra.) Az egyetemes megváltás szükség-logikájából tehát, igenis értelmezettek a személyi – és ezen keresztül néha a családi - sors-megszorítások, a szükségek és nehézségek, az életünkben hirtelen fellépő, vagy csökönnyösen visszatérő személyi és családi, esetleg egész társadalmi - közösségi szükségek, nehézségek. Vagyis így jobban érthető a személyi, vagy családi - csoportos anyagi nehézségek megjelenése. A betegségek és a balesetek szaporodása és súlyosbodása. Mindez, amikor az egyénben, vagy egy egész társadalmi csoportban, egy közösségben, nemzeti - nemzetiségi, vallási, vagy kulturális népségben, elhatalmasodik például az önámítás (Mint a német nemzet esetében a múlt század közepén és a zsidó nemzet esetében folytonosan a kivételezett felsőbbrendű faj-azonosság képzele.), vagy az öncélú luxus, vagy a munka nélküli, tehát fejlődési feltétel nélküli kényelem- és élvezeti-igény (Az USA dél-keleti részén és Indokínában). Vagy ha elszaporodnak az egyetemes evolúciónak az általános és egyéni szükségével (kötelességével) szembeni védekezések, akárcsak az öncélú vagyon, vagy terület-szerzési ambíciók. Amikor erősen elszaporodik és aránytalanul megnő a sorozatos és öncélú élvezethajhászás, elszaporodnak az öncélú élvezetsikarási és élet-könnyítés technikák. (Dekadencia) És persze, a sors-megszorítások (sorscsapások) értelmeződnek ott és akkor is, ahol és amikor elszaporodnak és bizonyos mértéket meghaladva megnövekszenek az egyének szellemi - spirituális evolúcióját zavaró, vagy azt akadályozó, különböző közösségi rögeszmék, a dogmatikus - obstruáló magatartások, különböző mániák és öncélú tevékenységek, de még inkább akkor, amikor aránytalanul megnövekszik az általános társadalmi-közösségi korrupció, illetve a társadalmat képező egyének nagy mértékű önámítások felerősödése és elszaporodása. Amikor elszaporodnak az egyéni, vagy a csoportos eszmei labirintusok és Bábel tornyok (Pl. a Világkereskedelmi Központ-szerű intézmények) építésének és fenntartásának az esetében. Ezért az evolúció törvénye hatásának, de a kívülállók számára láthatatlan és érzékelhetetlen - sőt: néha maga az átélő számára is érzékelhetetlen! - belső pozitív spirituális „mutációknak” tudható be az, amit mi kegyelemnek és csodának vélünk. Ti., hogy egyes személyek halálos betegségekből meggyógyulnak, hogy a földi logika és tudományos ráció szerint megmagyarázhatatlan módon (a tudományos elme szerint véletlenül, a vallásos képzelet szerint Isteni kegyelem, vagy misztikus csoda folytán) halálos fenyegetettségéből megmenekülnek. Az is nyilvánvaló, hogy nem a pusztán intellektuális képességek öncélú növesztéséről – kifejlesztéséről, vagy az annál is rendkívülőbb un. művészi képességek kifejlesztéséről, de nem is az olyan, un. misztikus képességek kifejlesztéséről van szó, mint a telepátia, vagy a telekinézis, az anyag mágikus átalakítása (varázslás), a levitálás, vagy az un. auralitás, hanem azoknak a lelki tulajdonságoknak a fejlődéséről, amelyet gyűjtő néven erkölcsnek nevezünk. Hiszen a mózesi 10 parancsolat is, végső soron mind erkölcsi intést tartalmaz. És ugyanezt a belső mentalitásbeli szellemi és

spirituális változási lehetőséget és szükségszerűséget (igényt) tanítja az Evangélium számtalan tanácsban és példázatban is („Újjá kell születnetek, hogy bejuthassatok a mennyek országába”, „Az ember egyszer anyától születik, másodsor a Szent Lélektől”, „Aki megfogta az eke szarvát, az ne nézzen hátra felé.”, „Nem arra való a fény, hogy a véka alá rejtsek”, Stb.). A talentumok példázatától az értelmetlen koldusig, aki Ábrahám kebelébe találta magát túlvilágon, a gazdag ismerősével szemben, aki az előnyös anyagi helyzetének a spirituális fejlődés érdekében történő használatának az elmulasztása miatt, a gyehennára vettetett. A fejlődés törvényének a fontosságára figyelmeztet számtalanszor Jézus, amikor arról beszél, hogy a mennyek országába való bejutás nem érdemek függvénye, hanem az éberség növesztésének a következménye: a belső fény (szellemi értelem) és szeretet-képesség fejlesztésének a következménye. Sőt, ha kellő figyelemmel és alapossgal olvassuk az evangéliumi tanításokat, tehát kimondottan csak Jézus beszédeit és nem a csodáttéiről szóló fantazmagórikus beszámolókat, valamint, ha mélyen bele gondolunk a kereszthalál vállalásának az értelmébe, az derül ki, hogy végső soron, ő végig csak a fejlődés szükségszerűségéről és a fejlődés lehetőségeiről és feltételeiről beszél!

II. AZ INVOLÚCIÓ Az Evolúció törvénye soha nem hat önmagában, hanem a többi kilenc törvénnyel egyetemben. És vigyázat: az evolúció csupán az állatok esetében jelent mindössze genetikai mutációk következtében előálló ösztöni és primitív intelligencia szintű, pragmatikus-értelemi képesség fejlődést. Az ember esetében, mindig és csakis karma-meghaladási és kiegyenlítődéds képesség megszerzés szempontjából jöhet szóba az involúció. Ezért az ember hiába fejleszti magát egyoldalúan, pl. az értelem (ráció és logika-tudomány) szerint, vagy az un. mágikus képességei és misztikus intuíciója szerint - amely hajlamait vagy az anyai őseitől örökölte, vagy azért jöttek létre benne, születési adottságként, nagyobb arányban, mint általában, mert az édesanyja éppen kitűnő lelki - szellemi állapotokat élt át (Pl. szerelmes volt és épp akkor nyíltak meg számára valami új, csodálatos élményeket jelentő szellemi égtájak) abban az időszakban amikor ő fogant -, mivel a szeretet nélküli fény (pragmatikus – intellektuális ráció és gyakorlati és az elvont tudomány), vagy a felelősség nélkül (következmények belátás nélkül) gyakorolt misztikus képességek spirituális egyoldalúságot és öncélúságot, vagyis elferdülést és ez által kiegyenlítődéds képtelenséget eredményeznek. És az is világos, hogy az egyoldalúan megnövesztett képességek eredményeként, így lesznek az elsőből utolsók. Így lesz az evolúcióból involúció. Így lehet a kiegyenlítődéds éberség (értéktudat) nélkül és az annak ellenére fejlesztett és erősített, tehát felelősség nélkül használt spekulatív (judási) ráció, az egyoldalú tehetség és a rendkívüli képesség, az olyan öncélú szellemi intelligencia, amit lexikális tudásnak nevezünk, a gazdagsági ügyeskedést, vagyis az öncélú vagyon növesztést célzó ravasz zsenialitás, vagy akár az „ezoterikus” műveltség egyaránt is, a téves evolúció, vagy az involúció eszköze. Ezzel, az egyetemes törvények összhatását illetve azok közös hatásmechanizmusát tömören ábrázoló megállapításával, ami szerint, „Aki meg akarja nyerni életét, elveszti azt...”, amelyben, nyilvánvaló, hogy az áldozattal elérhető, illetve az öncélú személyi ambíciókról való lemondással járó kiegyenlítődéds képesség-növekedés szükségéről beszél, mond az evangélium lényegesen többet az ószövetség beavatási könyveinél. Hiába tehát, hogy Darwin fedezte fel a fajok biológiai fejlődésének a törvényét, mert ő mindössze a felszíni, biológiai fejlődési folyamatokat fedezte fel és írta le, aminek a spirituális és kauzális alapjánál, igazi (szellemi) ok gyanánt, végül is, a létfenntartásért való harcokban részt vevő, egymással, vagy a táplálékért, vagy a megtermékenyítés jogáért egymással versengő állatok vágy-és képzeletvilága áll ami generációról generációra erősödik. A ragadozóknak és a vezérhímeknek a vágya nem más, mint az elejtendő áldozatnál, vagy a versengő hímek esetében: a többi hímnél jobb képességekkel rendelkezni, azoknál fizikailag erősebbnek, taktikusabbnak, pontosabbnak, ravaszabbnak lenni, a növényevő potenciális áldozatoknak a vágya viszont az, hogy a ragadozónál gyorsabbnak, éberebbnek, ügyesebbnek lenni és a mimikrizés és az álcázás, vagy végül is a cselezés (nyulak, gazellák, stb.) segítségével a hatóköréből elillanni, vagy észrevehetetlennek lenni. És ez, az állatok képzeletvilágát mágikusan befolyásoló - serkentő, és generációkon át, fokozottan fenntartott vágy az ami az utódaikban a megfelelő képességeket eredményező genetikai mutációkat létrehozza. Másrészt, emberként semmit nem érünk az ilyen egyéni képességek szintjén kifejleszthető új tudásunkkal, ha a bűnbeesett - haszonleső eszünkkel (A természet- és az egyéni képességeink kizsákmányolására ráállított képzeletünkkel.), nem akarjuk tovább gondolni és személyessé tenni – magunkra vonatkoztatni - a hozzánk jutott kauzális információt és helyes (metafizikai) értelmezés nélkül, modern és posztmodern Júdásokként, akarjuk öncélú politikai, vagy más jellegű előnyszerzésre, vagy ugyancsak öncélú gazdasági hasznát venni. Az evolúció törvényére alapozó, genetikával társuló modern orvoslás története a legjobb példa arra, hogy a keresztény kultúra embere, nem a Jézus tanításait, hanem a Júdás féle, könnyű haszon-szerzési vágyának alárendelt, „pragmatikusan” csöslátó értelmének a sugallatait követi. A tudomány (a szellemi és a természettudomány egyaránt) így válik az ember egoizmusának kiszolgáló áldozatává és így válik involúciós tevékenységgé: rombolást, élet- és létzavart, és végső soron faji degenerációt idéző szolgává - romboló és szennyező-zavaró eszközzé és rejtett veszélyt idéző pozitívista ideológiává („A sötétség fejedelmévé”), amikor nem elégszik meg a sajátos értelemi, fény-hozó (kutató, kereső, feltáró, értelmező) funkciójával és fellép a megváltó (javító, jobbító, jót-tevő) szerepében, sőt: a lombik bébi gyártás és a klónozás ideája által, már a teremő Isten szerepében is. Meg kell értenünk, és végre tudomásul kell vennünk, hogy az egyetemes kiegyenlítődédsnek a kauzális szükségszerűsége folytán, a szervesen anyagi struktúráknak a szerves struktúrákká alakulása nem hiába és nem véletlenül jött létre, hanem pontosan azért, hogy egy olyan lény, mint az ember, aki az individuális öntudatában hordja az egyetemes lét-tudatot, kifejlődhessen. És azt, hogy az ennek a kiegyenlítődéds szükségszerűséget (egyetemes erkölcsöt) felfogni és megvalósítani képes lény kifejlődésének alárendelten lassan - lassan kialakuló földi élet-csírák, majd az azokból kifejlődő őstermészet tenyésztete nem azért jött létre - az ugyancsak nem véletlenszerű kozmikus események hatására! – hogy ezt az emberi élet fenntartásának a feltételét képező természetet, a kapzsisága által irányított, és ezért öncélúan gyakorolt, felelőtlen gazdasági tevékenységével az ember tönkre tegye. Meg kell értenünk, hogy az egyetemes lét-minták (archetípusok) alapján „organizálódó” első szerves struktúrákból, vagyis, az egyetemes törvények összhatásaként előálló kozmikus

események által kiváltott anyagi szerveződések nem azért keletkeztek, az isteni és léterők által kényszerítve az egysejtű lényektől a primitív intelligenciával rendelkező fejlett állatokig, hogy végül az egoista ember „tudományosan” tönkre tegye ezt a szerves világot, amely az ő rendeltetése beteljesítésének a feltételét is képezi. Az ember nem azért fejlődött ki az Adam Kadmoni űs-idea szerint, és annak az alapján és vált a „a teremtés koronájává”; hogy az állatokat és a növényeket mérhetetlen és öncélú élvezetvágyában és kényelemszeretetében – a nehézség kicselezési mániájában - kizsákmányolva, beszenyezve - összezavarva, és teljesen tönkre tegye. Ez mindössze az evolúciónak a - kétség kívül, tragédiákkal járó árnyéki, sötét része, egy olyan téves civilizációs folyamat, ami végül is, az egész evolúciónak a része. Az involúció – vagyis az emberi intelligenciával és s tudománnyal való visszaélés: a visszafelé való élés - jelenségével és következményeivel lépten-nyomon találkozunk, de ez viszont nem erősítheti meg az egyes misztikusok által hirdett állítást, miszerint az evolúció lényegében nem is létezik. De persze, a materialista nézet sem igaz, miszerint az evolúció abból állna, hogy egyre intelligensebb új generációk születnek a világra akik megtalálják majd a mentő tudományos formulát és, hogy az evolúciónak egyedül a lineáris logikával dolgozó természettudomány lenne a megtestesülése. Annak ugyanis, amit ma természettudománynak nevezünk, a kétséget kizáró pozitív értelmi fejlődési lehetőségeket biztosító eszközök létrehozása mellett, az igazi egészség elérése szempontjából semmiféle hasznát nem látja az ember. A modern természet-tudósoknak, az agysérült gyermekek elképzeléseivel és kísérletezésével hasonlóan tevékenységével és e tevékenységnek nem csak a szenvedést okozó, hanem a szörnyeket is eredményező következményeivel is lépten-nyomon találkozhatunk. (Lásd a „hiperaktív” gyermekeknek, vagyis az egészséges szülői szigorúságtól és felelős fegyelmezéstől megkímélt, tehát az arányos fejlődési lehetőséget biztosító kellemetlen tapasztalatoktól megfosztott - gyermekeknek a gyógyszertermékekkel való kezelése (mérgezése, degenerálása) következtében előálló rákosodást, vagy az un. génebérszet szörnyű perspektíváit, aminek a segítségével a tudósok be akarnak avatkozni a jövőnd személyek fizikai tulajdonságainak a kifejlődésébe, önkényesen „pozitív” alakítva – módosítva azokat.)

Miután a tudomány felfedezte a természeti ismétlődés alapelvét, vagyis azt, hogy a pozitív eredményekhez vezető tipikus rész-struktúrák rendszeresen ismétlődnek, és bizonyos külső impulzusokra ugyanúgy, ugyanolyan struktúra-építési módosulásokkal reagálnak, ezért minden földi lény biológiai szervezete, illetve a szervezetek részei (szervei, genetikai struktúrái) magában hordozza (hordozzák) a külső és belső impulzusok által kiváltott változások képességét – a növekedések és átalakulások: a mutációk lehetőségét – általános alaptulajdonságként tartalmazza, nem törődve azzal, hogy bizonyos mutációs potencialitások rengeteg, az elődök által sok ezer és millió éves generáción keresztül szerzett fizikai, lelki, mentális és végül spirituális tapasztalatok következtében jönnek létre, vagyis azt, hogy a generációs tagoknak az azonos és ismételt tapasztalatainak és élményeinek (külső és belső érzékelésének, pl. klíma-változásnak, vagy táplálékváltozásnak) a következményeként állnak elő -, neki látott, hogy pl. a nagyobb tejhozam, vagy húshozam növelése (vagyis a gazdasági haszon növelése) érdekében, erőltetett serkentési eljárásokkal és anyagokkal, mesterséges fejlődésnek vesse alá azokat a szerencsétlen, un. házi állatokat, amelyeket amúgy is degenerálta már spirituálisan az által, hogy megszelídítette és háziasította. (Érdekes lenne egy tanulmány tárgyává tenni, hogy az olyan szelídített ragadozók, mint a kutya és a macska milyen egészséges ősi képességüket veszítették el a szelídítés folytán azokkal a tulajdonságokkal szemben, amiket az „ember barátjaként” - vagyis az önmagukat az ember nélkül önmagukat fenntartani képtelen szolga-lényekként szereztek?) Az eredmények igazán jól láthatóak: a tejet létrehozó (termelő) és azt tároló mesterségesen megnövesztett szerveiktől: a tölgyüktől, illetve a mesterségesen növesztett hájrtegeiktől még járn is képtelen - és ezért legelni is képtelen! - tehenek, juhok, disznók és tyúkók. Ezeket időnként százezerrel kell elégetni, mert mindenféle kórokozó vírus és baktérium támadja meg a belső védekezési képesség nélkül maradt szervezetüket. A génmutált állatoknak a húsa és teje veszélyes lett nem csak saját fajukra, hanem a húst és tejet fogyasztó emberre is. A tudomány által létrehozott „óriási” haszon eredménye: egy liter ízetlen, vagy krétapor ízű tejnek az áráért, amely már nem is képes aludttejjé alvadni, hanem egyszerűen megromlik és szörnyen bűdös lesz, ha nem fogyasztják el azonnal, egyesek egy negyednapi munkaidőt is dolgozhatnak. A szociális hálóból kiszorult munkanélküliek viszont, még csak hozzá sem juthatnak, holott - legalábbis a székelyföldön - valamikor minimális volt, hogy a házaló koldusnak a gazdaasszonyok egy sarok kenyeret és egy csésze egészséges tejet adjanak. De a legtanulságosabb a mostanság divatos madárinfluenzáának az emberre is veszélyes kialakulásának a története (Isteni technológiája), amely előbb a természetellenes tápszerekkel etetett és üzemiileg gyártott baromfiakban alakult ki, hogy a vándormadarak szervezetébe és körébe jutva, a több irányú „természetes” terjedése biztosítva legyen és ez által lokálisan kezelhetetlenné elfojthatatlanná váljon a végső soron a nagyokos tudós-ember által létrehozott kor. És a legnevetesebb az egészben az, hogy ezek után, ugyancsak a tudomány győzelmeként könyvelik el a kórokozó vírust semlegesíteni képes vakcina előállítását és sorozatgyártását!

Szóval ilyen evolúciós magaslakat ért el az ember a Júdási tudományos ideológiák kábulatában. É ezek után csodálkozunk, hogy a városi fiatalság jó része a további tanulás (a fölöslegességében káros tudás, vagyis az üres intelligencia öncélú növesztése) és a termelés (az ugyancsak fölösleges gazdaság növesztése) helyett, a kábítószeresítés, enyhébb esetben a folytonos alkohalmármorban, vagy a számítógép-játék és kommunikáció kábulatában levés állapotát választja. Csak azt nem értem, hogy ezek után az agyukat az „egészségük” kárára fejlesztő tudósok, és a misztikus intuíciónkat művészi tehetséggé csiszoló (zsugorító?) művész-értelmiségiek miért húzzák a szájukat az izmaikat daganat szerűvé növesztő („fejlesztő”!) izompacsirták látványától? Hiszen spirituális szempontból egyik sem ér többet a másiknál és a Merkúri képességek (ráció), vagy a Vénuszi (plasztikus – esztétikus harmónia érzék) képességek öncélú növesztése semmivel nem magasabb rendű mind a Marsi képességek (fizikai energia) növelése. Nem csak intellektuálisan degenerált utódokat nemző híres matematikust és sakkbajnokot láttunk, de malformációs gyermeket nemző, vagy szülő genetikust és szülész-nőgyógyászokat is, harmonikus szerelmi- és családi élet folytatására képtelen művészeket is,

és persze, utcán megvert izompacsirtát, vagy tévedésből lelőtt karate bajnokot is. Mint ahogy tudunk családi békétlenségben és munkahelyi konfliktusok között élõ, sõt: folyamatosan kocsmai verekedésekbe sodródó érzelmõs pacifistákról is. Ezen esetekben az öncélúan felfejlesztett képességek nem hogy segítettek volna, hanem hátráltatták és elsorvasztották az igazi: az arányos és kiegyensúlyozott, vagyis az egészséges szellemi fejlõdési képességeket.

Világos tehát, hogy az Abszolút Értelme Programja, vagyis a vallások Úristene, nem a humanizmus mindig jót akaró kegyes igazság-eszméi, de még csak nem is a pragmatikus természettudomány lineáris logikája szerint teremtette és mûködteti a világot és az életünket - sorsunkat, hanem teljesen más szempontok szerint. Ezért írja az ószövetség valamelyik passzusa, hogy „Az én utam, nem a te utad.” ‐ mondja a Seregek Ura.” Ezek a szempontok tehát, nem egy jóságosan önkényes, mindenható nagyokos galaktikus vén embernek a szeszélyes szempontjai, hanem a Lilith káros hatásai által szükségessé tett Egyetemes Megváltás szükséglete által diktált szempontok, amelyek szerint az Egyetemes Törvények jellege és természete is kialakult a spirituális österemtés hajnalától a napjainkig. Mert fontos tudni, hogy még ezek a törvények is finomodnak és árnyalódnak ‐ pontosodnak, az egyetemes teremtõdés és a megváltódás folyamatai során. A béke mozgalmakról és a

szentimentális, harc-ellenes ideológiákról jut eszembe, vagyis arról, hogy mennyire vakok vagyunk, hogy mennyire nem vagyunk képesek a megfelelõ következtetéseket levonni a tudomány által feltárt természeti törvényekbõl, és emiatt mennyire téves koncepciók szerint élünk. Valahol fent északon egy nagyobb tájegység rezervációjában, valami sajátos állat-sújtó betegség folytán (Lehet, éppen azért mert a trófea-gyûjtõ környékbeli vadászok korábban kilõtték a vezérhímeket) kipusztult a farkas állomány nagy része, aminek az lett a következménye, hogy egy egészen ismeretlen, az illetõ szarvasfajtákra nem jellemzõ betegség kezdte tizedelni a rezerváció szarvas állományát. Holott, az életben maradt farkasok és a kisebb ragadozók - dögevõk tovább folytatták a dolgukat és rendszeresen elejtették a gyengébb szarvas egyedeket és elfogyasztották a satnya, életképtelen õzeket. A tudósok arra gyanakodtak, hogy a szarvascsordák elgyengülése annak a következménye, hogy a megmaradt farkasok nem elég nagy mértékben tizedelik a szarvasokat, nem ejtik el megfelelõ mennyiségben a beteg, illetve a betegség folytán legyengült egyedeket. Miután egészséges és tette (vadászatra) kész import farkasokkal erõsítették fel a megmaradt farkas falkákat, rájöttek, hogy a növekedett létszámú farkas falkák mindössze az elsõ években ejtettek el több õzet és szarvast, mind a régi falka maradékok, vagyis addig, amíg a szarvasok és õzek kicsinyei megtanultak újból jobban figyelni és gyorsabban reagálni a farkasok jelzéseire, vagyis amíg a szarvas utódok újra éberekké váltak. Ugyanakkor, ezzel, a „szarvas-éberség” visszaállásával egy idõben, a szarvas populációk fertõzõ betegsége is eltûnt a térségbõl. Az egyetemes törvények logikája szerint gondolkozó személy számára egyértelmûen világos tehát, hogy a ragadozók nem csak biológiai értelemben töltenek be szanitáci szerepkört a növényevõk számára és nem csak azáltal tartják fenn a növényevõk egészséges génállományát, hogy kivadászzák a gyengébb egyedeket. Hanem az által is, hogy szüntelenül vadászva, hajkurászva, fenyegetve azokat, nem hagyják ellankadni a figyelmüket, nem hagyják azok szellemét ellustulni. Vagyis az által „tesznek jót” a növényevõk szellemével és gén-állományával, hogy éberon tartják azoknak az egyéni- és csoport szellemét. Ennél jobb példa nem kell arra, hogy minden élõlény számára a szellemi éberség megléte, illetve mûködésben tartása, fontosabb az anyagi kényelemnél, vagyis arra, hogy a kényelem és a jólét a szellemi éberség elvesztéséhez és ez viszont az egészség elvesztéséhez vezet. És arra, hogy az evolúció és a kiegyenlítõdési képességek kialakulása nem a annyira a bõ lehetõségek és a béke következménye, hanem inkább a kényszer és a szükség következménye. (Lásd továbbá Hamvas Bélának a Kocsihajtó c. esszéjét, a Scientia Sacra-ban.) Ahogy Hamvas Béla mondja: az életnek önmagában nincs értelme. Az élet mindössze arra jó, hogy valamit, ami sokkal fontosabb, mint az élet elérjünk általa. És ez nem más, mint a mind felsõbbrendûen szervezõdött kiegyenlítõdési és egységesülési képesség kifejlõdése. A megváltódási képesség elérése.

Persze, a ragadozó állatok szellemét és értelmét viszont, nem kell kívülrõl és „felülrõl” éberon tartani és fejleszteni, mert azok szellemi struktúrái, éppen az által egyenlítõdnek ki, hogy az életben maradásuk érdekében szükségszerûen kell figyelniük, és folyamatosan és helyesen kell értelmezniük (feldolgozniuk) a környezet minden fizikai információját és impulzusát. Az által, hogy különbözõ egyéni és csoport-stratégiákat alkalmazva, mikor az áldozat körül észrevétlenül lopakodva, azt, vagy azokat bekerítve, mikor az áldozatra egyértelmû céltudatossággal és határozott pontossággal rátámadva, kell elejteniük a zsákmányt, ahhoz, hogy életben maradjanak õk és az utódaik. Az összetettebb struktúrákkal rendelkező élõlényekben, a faj fennmaradása szempontjából, az egészséges táplálkozási és párzási lehetõségnél is fontosabb lehet pl. az általuk anyagi formát öltõ spirituális struktúrák (õsideák) és morfogenetikus erõterek sajátosságának a fenntartása és erõsítése - fejlesztése, annak ellenére, hogy a csõlátó tudomány egyelõre csak az életben maradást látja fontosnak. Persze nem lehet és nem is kell, minden törvényszerûséget, ami az állatok esetében megfigyelhetõ, az emberre vonatkoztatni, mivel a primitív materializmus és a naturalizmus is épp olyan hamis eredményeket adhat, mint a kreacionista idealizmus, ami ellen joggal lázad a racionális értelem. És ha a mindössze a szedentáris életet folytató, de húst fogyasztó embereknek (Akik bizonyára nagyon megsértõdnének, ha azt mondanám, hogy gyökeresen ellentétben áll a táplálkozásuk a viselkedésükkel, mert miközben ragadozónak megfelelõ táplálékot fogyasztanak, az élet más területein ‐ látszatra legalábbis! ‐ „békés” növényevõként viselkednek. Sõt: elítélnék és erõszaknak bélyegeznek minden erélyes viselkedést és ezért néha igen drágán: a boldogságukkal, vagy az egészségükkel kell valamikor fizetniük.) a betegségeit nézzük - amelyek a szaporításával az orvostudomány és a környezetszennyezõ gyógyszeripar szórakozik egyelõre teljesen öncélúan - bõven van tanulság, amit magunkra kellene vegyünk az állatfajoknak az általunk okozott evolúciós zavaraiából. Ha mást nem is akarunk az állatvilág egészségi feltételeibõl megtanulni, legalább azt komolyan vehetnénk, hogy természetellenesen kényelmes, úgymond provokáció nélküli, jóléti ‐ civilizációs életkörülmények között, amelyekre folytonosan vágyakozunk, könnyebben betegeké válunk, mint az éberségünket fenntartó, annak az un. mûködését üzemben tartó, sõt: azt lehetõleg fejlesztõ, un. vészhelyetek között. Ezzel egyáltalán nem azt akarom mondani, hogy minél inkább és minél több erkõlcstelen, hazudozó, korrupt, tolvaj és a többi, züllött személy környezetében kényszerülünk

élni, annál egészségesebbek maradunk és annál fejlettebbek leszünk spirituálisan, hanem azt, hogy minél nagyobb mértékben tesszük természetellenessé a környezetünket és az életmódunkat, hogy minél kevesebb lehetőséget adunk magunknak – és főként a gyermekeinknek! – arra, hogy természetes környezeti és személyi benyomásokat biztosító, természetes körülmények között és lehetőleg bizonyos mértékű természetes nehézségek között is éljünk, annál kevesebb lesz az esélyünk a kiegyenlítődési képességek megszerzésére és az igazi boldogság-érzetet kiváltó életkörülményeink állandósulásának az elérésére. Azt tehát, hogy amennyiben eleget teszünk a spirituális evolúció törvénye követelményeinek, amely, még egyszer mondom, nem az érdekes rendkívüliség kategóriába tartozó képességek növesztését jelenti, hanem elsősorban a velünk született negatív karmikus tulajdonságainknak a feloldását és meghaladását, ennek a szüntelenül fejlődő lelki – szellemi állapotunknak, igen erős pozitív (mágikus) visszahatása van a sorsunkra, az egészségünkre és az egész életünkre. És persze, a tétel fordítva is érvényes: minél kevesebb belső erőfeszítést teszünk annak érdekében, hogy a karmánk hatásaitól megszabaduljunk, hogy a karmikus késztetéseink vezéreljenek az érzelmeinkben, gondolkodásunkban és cselekedeteinkben, annál több gyógyszert kell majd szednünk és annál kevésbé lehetünk az életünkkel – sorsunkkal elégedettek, és arról, hogy tartósan boldogok is lehessünk, egyáltalán szó sem lehet.

Hogy érzékletes példával világítsam meg azt, hogy egy tragikus körülmények között létre jött és fatálisan végződő sorskereszteződés esetében miként hat a spirituális evolúció törvénye, egy megtörtént esetet fogok itt leírni. Egy olyan érdeklődő, de a munkája miatt a kelletnél jobban elfoglalt személynek a levelét fogom idézni, akivel személyesen soha nem találkoztam, de akivel a horoszkópja elkészítése előtt és főként az után is sokáig levelezésben maradtam, mivel ő folytonosan, és általában igen helyesen kérdezett - egyébként olyasmiket, amikre magától is rá jöhetett volna, amennyiben a meg nem szült (magzat korukban abortált) gyermekei helyett gondozott kutyáin túladdva, szerez magának arra is szabadidőt, hogy elolvassa a honlapomra feltett tanulmányaimat. Szóval egy olyan hölgyről van szó, aki folytonosan levél-válaszokra provokált engem, ahelyett, hogy megrendelje a horoszkópja szintetikus értelmezését is, és akinek az értelmes kérdései elől nem térhettem ki és válaszolgattam, még akkor is, ha néha úgy éreztem, hogy hiába. Annak ellenére ugyanis, hogy erősen hálálkodott azért, hogy az analitikus horoszkópja elkészítésével mekkorát segítettem rajta, én egyre csak azt éreztem, hogy nem hajlandó kimozdulni a Sárkányfarka - Lilithje és támadott napja által jelzett karmikus sors-mocsarából. Íme tehát az ingyen-munkámért a sorstól kapott fizetség, vagyis az evolúció törvénye működését számomra tökéletesen illusztráló levél: „Szilárd, a tegnapi egy olyan figyelmeztetést kaptam, amit azt hiszem ritkán kapnak emberek. Ezelőtt egy évvel szolgáltatást hirdtettem egy nő az újságban, hogy a munkahelyemtől kb. 500 métere masszázs szalont nyitott. Sorra megfordultak ott a kollégáim és dicsérték. Én kb. egy fél évig készültem minden hét végén elmenni, de valahogy sehogy sem jött ki a lépés. Végül, egy hónapja, kínomban elmentem, és kiváltottam egy bérletet heti háromszori alkalomra. Voltam ott vagy háromszor, de abba maradt a dolog, mivel a nő nem tudott valami jól masszírozni és nem éreztem jól magam abban a helyiségben. Zavart, hogy terhesen (negyedik hónapban volt állapotos) is dohányzik, hogy nincs elég levegő a teremben. A pénztárosnőnk, akinek szintén gerincproblémái voltak, szintén járt hozzá. A tegnapi este hét órakor korholt a kis kolléganő, hogy miért hagytam abba a kezelést, hiszen neki olyan jól tesz. És akkor vettem a telefont, felhívtam a nőt és bejelentettem magam este nyolc órára. Igen ám de valahogy sehogy sem akarózott a munkahelyemről elindulni. Fél nyolckor még benn voltam és hirtelen egy olyan gyengeség vett erőt rajtam mintha el kellett volna ájulnom. Valahogy hazavánszorogtam, de éreztem nincs erőm elmenni a masszírozóig. Mire magamhoz tértem annyira, hogy felhívjam telefonon, közölni vele, hogy sajnálom, nem megyek, a telefont a rendőrség vette fel. A 29 éves, negyedik hónapos terhes nő, akinek két hét múlva lett volna az esküvője és vele együtt a mi kis pénztárosunk is, vagyis egy 35 éves asszony, akinek egy 8 éves gyermeke volt, már halottak voltak : a „szalonban” erős, de valamiért nem érzékelhető szénmonoxid szivárgás jött létre a központi fűtéstől. Kispénzű nyugdíjasok voltak a masszörnek a szülei és lehúzták a hő központot, hogy ne fogyasszon. Két kérdés merült fel bennem. Miért nem én ? Hiszen nekem kellett volna ott lennem abban az órában, nincs családom, nincs gyermekem, kevesebb fájdalmat hagytam volna magam mögött. Tudja milyen asszony volt a pénztárosunk ? Egy ékszer. Egy egyszerű asszony, aki mindamellett, hogy rettenetesen rosszul, hibásan, szubkulturálisan beszélt a magyar nyelvet, olyan elemien intelligens volt, olyan memóriája, mint az egész könyvelésnek egy csoportban sem. Ugy alkalmaztam, hogy nyolc jelentkező volt a pénztárosi állásra, mind tapasztaltak a szakmában, de rossz volt az arcuk. Nem mertem volna rájuk bízni az intézet pénzét. Erzsike elárúsítónő volt. De nagyon tiszta szemei voltak, és pozitív kisugárzása. (A szerző megjegyzése: 15 éve, hogy elkötelezetten a spiritualitás útjára léptem és 12 éve gyakorló asztrológus vagyok. Ennyi tapasztalattal a hátam mögött, egyértelmű az a meggyőződése, hogy általában azok a személyek gyalogolnak határozottan az involúció ösvényén, és azok vannak a legnagyobb veszélyben, akiknek a „kisugárzását” pozitívnak érzékelik a pneuma által nyomott, vagyis a lelkiismeretük által zaklatott személyek.) Nehéz döntés volt, de akkor azt mondtam magamban, én ilyen vezető vagyok, hogy az intuíciómra hallgatok. (Igen, azt is sokat hallottam gyakorló asztrológusként, de egyszerű tv-nézőként is, hogy azok a misztikus lelkek, akik lusták a tényleges spirituális ismeretek és a kauzális tisztánlátás megszerzésére, a világi sikerhez vezető megérzéseiket pozitívnak képzik és, összetévesztik az éberséggel. És ez a csökönyös ismerősöm következő mondatából, illetve a leírt események logikájából ki is derül.) És őt választottam. Rövid időn belül bebizonyosodott, hogy egy főnyeremény. Okos, figyelmes és egy nagyszerű ember. Halála után, óriási úr maradt utána a munkatársak szívében is. Nagyon komplex dolgokat látott el. Nem lehet helyettesíteni. A másik gondolat, ami bennem felmerült utólag felmerül, hogy miért nem mehettem oda? Gyakorlatilag öt perccel hamarabb kellett volna ott lennem, mint amikor megtalálták őket. Lehet, tudtam volna segíteni. Hát nem értettem az utóbbi időben, hogy mi a karma. Nos ez. Nekem még élnem kell. Most már csak az a kérdés, hogy miért: azért hogy feldolgozzam a karmám vagy, hogy azért mert nekem feladatam van, vagy a kettő ugyanaz?” - Milyen érdekes is az un. jó eszével (spekuláló gondolkodásával) magát ámitó ember rációja! ... Megsuhintja a halál szele, és nem arra gondol, hogy vajon miért is kellett neki olyan közel járni az időnapelőtti halálhoz, hogy már be is jelentette magát arra a helyre és arra az időpontra, amikor a tragédia megtörtént. Ne arra tehát, hogy bizonyára benne is kell lennie valami, éveken át fenntartott,

feldolgozatlan és feloldatlan negatív erőcsoportnak, ami a rezonancia törvénye szerint, őt egy ilyen eseménynek a közvetlen közelébe hozta! Nem. Ehelyett azonnal arra gondol, hogy miért szabadult meg, hogy miért nem őt érte a halál, amitől éppen a tragédiát megelőző időszakban rátört erővesztése és a rossz fizikai állapota „mentette meg”! Az utolsó kérdésére tehát NEM válaszolhattam mást, mint azt hogy: „Igen, a kettő ugyanaz. Azért menekült meg, hogy feldolgozza a karmáját a tölem szerzett ismeretek, vagyis a horoszkópjából kiolvasott kauzális információk segítségével azt feloldja és meghaladja. Ilyen jellegű karma-feldolgozást lehetővé tevő információkkal ugyanis, a masször és a pénztáros hölgyek akkor nem rendelkeztek. Mindazonáltal a hölgyben lakozó negatív erőcsoport, amely az ostoba életvesztés és a megsemmisülés torkába sodorta, tovább is feloldatlan maradt, mivel a jelzés után is megmaradt az intellektuális okoskodás és a humanista érzélgősség szintjén, amelyek „segítségével” mind a férjével, mind a kutyáival és mind a munkatársaival szemben ugyanazt a struccpolitikát folytatta – ugyanazt az ámító és önámító életstílust gyakorolta – amiről korábban próbáltam lebeszélni. Én tehát, aki jobban láttam, hogy néhány nappal korábban még milyen közel járt a halálhoz, mint amennyire ő azt utólag hajlandó volt érzéklni (Az életem során már én is többször keresztül mentem ilyeneken.), annak érdekében, hogy a spirituális szempontból ezúttal is felületesnek bizonyuló hölgynek a sorsát közvetlenül irányító valóság-fonalát a kezébe adjam, írtam tehát a tragédiából magára nézve helytelen (könnyelmű, felületes) következtetéseket levonó hölgynek egy kétségbeesett, kijózanítótnak szánt levelet: „Kedves Hajnal! Nagyon kérem többet ne kapkodjon. Az, hogy ön mennyire téved és hamisan lát még egyelőre (Persze, az internetre feltett tanulmányaim és a beavatási regények olvasása hiányában!), a halott pénztárosról, Erzsikéről szóló megjegyzése is ékesen mutatja. Mármint, hogy nincs baj annak tisztességével („az ragyog!”); tudniillik a hiányzó pénzt, valaki más nyúlta le. Én nem tudtam semmiféle hiányzó pénzről amikor azt ajánlottam önnek, hogy vizsgálja meg az események szimbolikáját - mármint azt első sorban, hogy az egyik halott hölgy, akivel önnek a halál pillanatában együtt kellett volna lenni, négy hónapos várandós kismama volt. (A szóban forgó levelező ismerősöm tulajdonképpen azért keresett meg hónapokkal korábban, hogy megtudakolja tőlem, van-e valamiféle jel a horoszkópjában, amitől nem lehet gyermeke, mivel az orvosok azt állítják, hogy biológiailag ennek semmi akadály, de évek óta hiába próbálkoznak férjével a foganással. A képletében én sem találtam semmi olyan jelt, amiért gyermekáldással kapcsolatos problémái kellene legyenek, de azt is tudtam, hogy fiatal korában volt több abortusza és házastársként is hosszú ideig élt úgy rendszeres szexuális életet, hogy közben határozottan védekezett a gyermekáldás ellen. Ennek, az általa létrehozott gyermek- és életellenes programnak a feloldási lehetőségét abban láttam, hogy amennyiben komolyan gyermeket szeretne, fel kell hagynia az ő intellektuális és a lelki figyelmét, a gondolatait és érzéseit reggeltől estig lefoglaló, sőt: öt férfias magatartási formákra kényszerítő, gazdasági igazgatói tevékenységével, annak érdekében, hogy jobban ki tudjon lazulni legalább a munka idején kívül és, hogy minél nagyobb mértékben bele tudja élni magát a nőies és potenciális anyai állapotába. Arról nem is beszélve, hogy ha rám hallgat a megtermékenyülés feltételét - annak lelki és szellemi hátterét - is biztosíthatta volna: a férjével való szeretkezéseket sem az egész napi munkaidő után, kimerülten és kutyafuttában - essünk át minél hamarabb rajta, hogy maradjon elég idő aludni is - „intézhette” volna el, hanem kipihenten és odaadóan. Igen ám, de Hajnalka az istennek nem akarta ezt megérteni és elfogadni, hiszen a Vízöntőben és a XI. házban álló Lilithjével és a Kosban álló és az azonos Napjával erősített Ascendensével képtelen volt lemondani az öt versengési élvezetekben (harci izgalmakban) tartó érdekesen színes munkahelyről, illetve, az ottani vezérkedési – uralkodási lehetőségéről, és persze: a magas fizetésről való lemondási képtelenségéről nem is beszélve. Nem, a magzat-foganási lehetőséget illetően, akárcsak millió női sorstársa, ő is, a tanácsaim és figyelmeztetéseim ellenére is, valamiféle misztikusan mágikus trükkben, vagy orvos-technikai lehetőségben reménykedett, ahelyett, hogy meghozta volna a minimális megfelelő áldozatot az anyává válási vágya beteljesülése érdekében. Ami az anyagiakról való lemondást illeti, a férje jól kereső fogorvos.... A másik halott hölgy viszont, bár nem volt négy hónapos magzat a méhében mint a masszörnek, pénztáros(!) volt - és ennek a szimbólumából is le kellett volna vonnia a történetekre, illetve az önre vonatkozó következtetéseket. Ugy képzeltem, hogy ő, ezeknek a szimbólumoknak segítségével képes lesz továbbgondolni és kikövetkeztetni az eseményeknek a rá vonatkozó kauzális értelmét, amelyekkel én is próbáltam szembesíteni hetek és hónapok óta eredménytelenül... Idézek a Hajnalnak küldött válaszból: „Ennek a sors-kereszteződést jellemző szimbólum-rendszernek a jelentése pedig az, hogy amennyiben a megállapodás (a megbeszél program) szerint önnek kellett volna ott lennie a masször nőnek a szalonjába amikor az, Erzsikével együtt meghalt, és amennyiben Erzsikét ön vette fel az intézethez „az intuíciójára hallgatva” és a Erzsike „tiszta szemeit látva”; és amennyiben a hasonló hasonlót vonz (rezonancia) törvénye alapján Erzsike annyira kedves volt az ön számára, mindez a hatás és visszahatás (karma) és a rezonancia törvénye alapján azt jelenti, hogy önben is kell lennie valami negatív erőnek, ami majd hogyanem közös önben, Erzsikében és a masször nőben, és amely negatív erő az ő halálát okozta, még akkor is, ha az a negatív erő, ami önben létezik, irányultságában esetleg a halott nőknek a misztikus sötét foltjával: a Lilith által jelzett „fekete lyukával”; ellentétes! - és amely negatív erő, a jelenlegi romboló - kábító sugárzásában, mindössze csak annyival gyengébb amazokénál, és annyira emeli önt azoknál magasabbra spirituális szinten, hogy azzal a negatív spirituális töltettel, amit mind Erzsike, mind a masször nő rég óta, hogy magában hordott, nekik meg kellett hálniuk, önnek viszont, aki ugyancsak hajszálynira állt a haláltól, még nem. Nem az a fontos tehát az ön által feltett kérdés szempontjából, hogy miért nem ön halt meg, hanem az, hogy miért kellett nekik meghalni és, hogy mi az a veszélyes – önelvesztő - közös kábulat, vagy romboló erő mindhármukban, ami őket megölte és ami önt is egészen „halál közeli” helyzetbe hozta egy végzetes kimenetelű eseményben, amit ön csak azzal a rosszul létével úszott meg – nem véletlenül! -, ami önt éppen akkor kerítette hatalmában, amikor a másik kettő meghalt? Vagyis, hogy mindebből milyen következtetést kell önnek levonnia? Mindössze ötletek szintjén tippelék, hogy tudjon tovább lépni és tisztábban látni: Lehet, hogy mindamelllett, amit biztos, hogy Erzsikének (spirituális szempontból persze) másképp kellett volna csinálni, de amiről mi nem tudunk (én legalábbis): önnek vagy a pénz-keresetet, a pénzzel való foglalkozást, illetve bármiféle pénzzel és

gazdasági tevékenységgel kapcsolatos időigényes munkát, vagy minimum a Hírügynökséget kellett volna ott hagyni, annak érdekében, hogy a végre felébredt természetes vágyai szerint, családanya lehessen. És ön számára, aki gyermekre vágyik annak ellenére, hogy a modern babonák szerint, az ön kora miatt ez már nagyon nehezen lehetséges, és akinek én azt mondtam, hogy ez csak úgy lesz lehetséges, ha lehetőséget: időt és nyugalmat ad magának ahhoz hogy a teste, a lelke, de főként az anyai-női imaginációja kimondottan csak ebbe az irányba működjön és ön megtermékenyülhessen, világos kell legyen ez az üzenet. Hiszen az is fontos tanulsággal kell járjon önnek tehát, hogy a masször nő várandós volt. Üdvözléssel: Szilárd

Az igazság az, hogy a fenti levélnek az írása idején, még én sem voltam annyira biztos, hogy az a kis szál, ami Hajnalt a haláltól megmentette, az, az ő korábbi, szellemi kábultól és életnyerési szándéktól (spekulációtól) még nem teljesen mentes, de egyértelmű és határozott spirituális evolúció irányba való fordulása volt, aminek következtében, ha már ideje, illetve türelme nem is volt elolvasni az internetre feltett, ide vonatkozó tanulmányaimat, legalább a munkahelyéről és a munka idejében nekem írogatott az E-mail leveleiben feltett kérdésekkel szüntelenül provokálva, próbálta belőlem kiszedni mindazt, amiről úgy vélte, hogy számára fontos megtudnivaló ezen a téren. Az eseményt megelőző levelezésünk tartalmából és a részemről ellenőrzött, vagyis tudatosan vállalt vitázó, már - már veszekedős hangneméből, jól kivehető, hogy mind a teremtés (mágia), mind a rezonancia, a kiegyenlítődség, a nemek, a polaritás és a hatás-visszahatás törvénye szerint Hajnal azonos spirituális erőterben volt a két meghalt személlyel. Ahhoz, hogy ellenőrizzem azt, hogy a ritmus és a ciklus törvénye szerinti spirituális idejük is azonos lett volna, nem állt módomban, de épp abból gyanítom azt, hogy ez is egyezik, hogy abban az órában és azokban a percekben ő is nagyon rosszul és gyengének érezte magát. De tény, hogy nincs ahogyan ellenőrizzem, hiszen ehhez kellene tudnom a másik két nő születési idejét is (és persze a dupla halál beállításának a pontos idejét is). A Hajnal „Csodás” megmenekülésére tehát egyetlen magyarázatom van, és ez nem más mint a spirituális evolúció törvényének a hatása. Amennyiben tehát nem a karmikus ciklus és ritmus miatti eltolódás mentette meg Hajnalt, akkor csakis az evolúció törvényével való előzetes halvány kapcsolatba- és harmóniába kerülése a magyarázat arra, hogy neki, akinek gyermeke és így igazi családja sincs (A kiegyenlítődség törvényét sértő állapot nem csak ebből adódik, hanem abból is, hogy a munkába feledkezése, illetve a munkahelyi játszmák élvezetes átélése miatt - egy ultramodern hírügynökségi intézetnél dolgozott gazdasági igazgatóként, amit érthető módon élvezett a Lilithjével a Vízöntőben és az annak megfelelő gyakorlati életkört megtestesítő XI. házban. Az élettársával is igen kevés időt töltött a napi tíz órás munkája miatt, ami, természetesen, a Nemek törvényét is sértette.) és magzat sem volt a méhében, miért kellett tehát még életben maradnia? Persze, az is igaz, hogy a Polaritás törvénye is sokszor becsapja az embert, és bizonyos szempontból Hajnal az ellentétét képviselte ugyanannak a lényegnek, ami közös volt benne és a két meghalt nőben. Ő ugyanis már korábban is érdeklődött a spiritualitás iránt, és több hónapon át járt a közismert Joga-mester, Gregorián Bivolaru által irányított Joga iskola csoportjába. Érdekes, hogy a jó kritikai érzékével megérezte, hogy neki nincs ott a helye, hiszen azoknak az alapállása teljesen újabb gyermek-szülés ellenes, és engem is bő kritikai elemzésekkel látott el a MISA-t illetően. Ilyenkor kerülnek elé sajnos, a reinkarnációhoz kötött misztifikációk. Az evolúció (spirituális megvilágosodás) iránti igény az, ami sok esetben, még a legsötétebb körülmények között (pl. börtön, más féle elzártság, kínzás, halálfélelem, stb. események által kiváltott sok hatására) beindulhat, és amennyiben a személy ilyen jellegű információkat kapott, vagy gyűjtött előzetesen, azok kezdnek a szellemében kicsirázni. A fentiekből talán az is kiderült újból, hogy az emberi - spirituális evolúció teljesen más jellegű mind az, ami például az állatoknak a létfenntartásért és a legerősebb (vagyis a leghelyesebben: legcélszerűbben és legarányosabban strukturált) gének átörökítéséért való harca (a hímeknek a nőstényekért való párviadalaiban, nőstényeknek a megtermékenyülési lehetőség érdekében folytatott másféle versengésében, individuumok és csoportok vadászterületekért és legelőterekért - életterületekért folyó harcban) által valósul meg, és jut kifejezésre. Persze, erre a materialista gondolkodók azt mondják, hogy igenis, miközben az állatfajok csak biológiai fejlődnek, az ember szellemileg fejlődik. Ez a megállapítás nincs is olyan távol a valóságtól, csak az a baj, hogy szellemi fejlődésen ők mindössze intellektuális („a szürkeállománynak a generációról generációra való növekedése”) fejlődést értenek, mivel természettudományok, nem tudnak - vagy legalábbis nem ismerik el azt - a legelső Egyetemes Törvényről, a Teremtés és a Mágia törvényéről. Ezért, a kvantumfizikán kívül, az un. természettudományok, amelyek alapján a mai ember maximálisan természetellenesen él, máig tudománytalannak bélyegzik a valóság spirituális alapját és hátterét (ősforrását), és az állatok tulajdonságait, viselkedését és szokásait tanulmányozva, közvetlen ok-okozati összefüggések szerint vonnak le bizonyos következtetéseket a modern ember fejlődésére vonatkozóan. Nem tudván, vagy nem akarván tudni, hogy mind a mai állatfajok kialakulásának, mind az emberi értelem fejlődésének, a spirituális evolúció törvénye áll az alapjánál és a hátterében. Az egyetemes spirituális erők mozgatják és működtetik - irányítják a metafizikai (a természeti világ feletti - előtti) erőtereket, amelyek úgyszintén mozgatják és működtetik a tudomány által is érzékelt kvantum és részecske lét-előtti (vagy helyesebben: fölötti, de tévesen részecske és kvantum „alattinak” nevezett) magnetikus erőtereket, amelyek viszont mozgatják és irányítják szubatomi részecskéket is, éppen úgy, mint ahogy irányítják e spirituális (sors) erők és erőterek a gének strukturálódását is. Természetesen, összhangban és összhatásban az összes törvény együtt. (Hatás - visszahatás, nemek, polaritás, kiegyenlítődség, ciklus és ritmus, rezonancia törvényei, de főként az egyetemes imagináció – az isteni teremtő képzelet törvénye.) A magát „természettudományosként” meghatározó, de valójában (a gyakorlati vonatkozású következményeiben!) természetellenes materialista világszemlélet és életszemlélet, sajnos - még mindig! - inkább az útjában áll a spirituális evolúciónak, mind hogy elősegítené azt. Ezért csak kevesen vállalják azt, hogy a tárgyi vonatkoztatási lehetőségeket is megtartva, folytassanak szellemi vizsgálódást a megfelelő következtetések levonása érdekében, vagyis annak érdekében, hogy útközben ne „éljenek vissza” és ne süllyedjenek el a zavaros miszticizmus mocsarába. Magukat szkeptikusnak nevező tudóscsoportok, a statisztika és a közvélemény kutatás eredményeire alapozva állításait, áramló hadjáratszerűen, azzal foglalkoznak, hogy az újságokban napi és heti horoszkópokat közlő, illetve azokat házilag gyártó újságírók által művelt vulgáris asztrológiai

babonákat cáfolgassanak. Olyan, újság-horoszkóp készítő, ostoba személyek által kitalált állításokat tehát, amelyeket komoly asztrológusok soha le nem írtak. És úgy képzeli, szellemi szolgálatot végeznek az emberiség számára, ha ezek alapján az egész asztrológiát áltudománynak, vagyis a tudomány köntösében tetszelgő szélhámos tevékenységnek kiáltják ki. A legfeltűnőbb ez involúciót szolgáló csömlő okoskodók körében az öntudatos szülőköröség, amellyel a vizsgálataikat folytatják. Nem veszik észre, de lehet, hogy inkább tudatosan hagyják figyelmen kívül azt, hogy azzal a téves eljárással, amellyel a szellemtudományokat a természettudományok kritériumai alapján vizsgálják és vizsgáztatják, azt is be lehet bizonyítani, hogy olyasmi mint Isten és olyan spirituális erőtereket képező idea-struktúrák, mint amit a misztikus irodalom keruboknak és angyaloknak (értelmeknek) nevez, nem léteznek. Ezért e negatív szellemi töltettel rendelkező, nagyokos személyek, akik nem képesek a fától meglátni az erdőt, az egymástól elkülönített (mintha a valóságban ilyesmi lehetséges lenne!) asztrológiai elemeknek az előfordulási százalék-arányára leszűkített statisztikai vizsgálódásaik eredményeképpen bizonyítottnak vélik azt, hogy az asztrológia archetípusai a valóságban nem léteznek. Azzal már nem törődnek, hogy az Istennek a világban való jelenlétére vonatkozó teológiai tétel is, egészen biztos, hogy nem igazolható a természettudományos kutatási (statisztikai) módszerekkel, illetve biztos, hogy egy ilyen vizsgálat negatív eredményt hozna ki bármilyen feltételek szerint. E jelenséggel azért kell itt foglalkoznunk, mert, akárcsak a választóik szeme előtt a folytonosan emelkedő gazdasági életszínvonalat, illetve az öncélú élvezeti lehetőségek szaporodását és a természeti sors-elemekkel szembeni védekezési lehetőségeket lebegető politikuskok kampány-tevékenysége, a szellemtudományok hiteltelenítésére irányuló szkeptikusok tevékenysége is valójában egy involúciós folyamatnak a része. A szellemi és a biológiai valóságnak mindössze egy-egy vékony szeletére (néhány elemére) irányított és a vizsgált területnek a többi vonatkozását, valamint a kölcsönhatások hatásmechanizmusait teljesen figyelmen kívül hagyó statisztikai módszerekkel, amelyekkel e steril tudósok dolgoznak, ugyanolyan könnyen azt is be lehet bizonyítani, hogy a keresztény teológia tételei egytől egyig érvénytelenek. Egy, a természet tudományos szakirodalom népszerűsítéséből élő és az asztrológiával évek óta háborúzó, az asztrológusokról, mint valami obskúrus szellemiséget képviselő, megbízhatatlan és alacsony rendű perzónákról érkező erdélyi újságíró, ismertető a magyarországi szkeptikusok munkásságát, leírja, hogy a statisztika segítségével bebizonyították például azt, hogy több esetben inkább nem jellemzők mint igen, egy bizonyos asztrológiai jegyhez (pl. az Oroszlán jegyhez) rendelt tulajdonságok több megfigyelt azonos jegyében született személy esetében. Ebben az esetben a kutatók figyelmen kívül hagyták, nem csak az esetek ötven százalékát képező eseteket, amikor pl. az Oroszlán nap többségében negatívan fényszögelt, ami arra utal, hogy az illető személyben az individuális ön-érvényesülési késztetések erős gátlások alá kerülnek (főként, ha egy erős Szaturnuszról is negatív fényszöveget kap a nap!) és az ilyen személyek konfliktus-kerülő, probléma-elhárító, még a hangos szótól is szorongó, gyáva nyuszikként viselkednek. Hogy arról a tényről ne is beszéljünk, hogy általában a Napjegyre jellemző személyi tulajdonságok, keményen el vannak nyomva és be vannak árnyékolva a Lilith és a Sárkányfark pozíciói által jelzett Karmikus meghatározódások által! Egy ilyen ostoba, „tudományosnak” nevezett vizsgálódás tehát, amely a napjegyekre vonatkozó pozitív tulajdonságok előfordulási százalékát kutatja és figyelmen hagyja a Nap házhelyzetét és fényszögeit, valamint azt, hogy a Napjegy tulajdonságait általában el nyomják a más jegyek jellemzőiként érvényesülő karmikus tulajdonságok, egy lyukas fillért sem ér! Ezért az ilyen „tényekre” alapuló „tudományos” munkának az értelme a nullával egyen értékű. A tudatlanságuk által biztosított értelmi korlátoltságukban a spirituális ‐ szellemi involúció szolgálatába állt, állítólag tudományos alapon vizsgálódó szkeptikusok ráadásul, teljesen figyelmen kívül hagyják azokat a nagy többségi eseteket is, amikor a személyi horoszkópban a Lilith, vagy a Sárkányfark által jelzett karmikus tulajdonságok jóval erősebbek a Nap által jelzettekénél (Több bolygó áll együtt a Lilithel, vagy a Sárkányfarkokkal, vagy esetleg az Ascendens is a Sárkányfarkokkal áll együtt, miközben a Nap egyedül állván például ugyancsak az Oroszlán jegyében, mindössze néhány gyenge fényszöveget kap). Az első eset előfordulási lehetősége tehát ötven százalék, az utóbbinak hatvanöt - hetven. Még abban az esetben is tehát, ha ideális egyéni spirituális struktúrákról (tinktúrákról) is lenne szó tehát, az esetek ötven százalékának a harminc százaléka maradna meg a születési napjegyek „tiszta” (Pl. oroszlán jellegű) tulajdonságaival, vagyis kevesebb mint húsz százalék! Ehhez viszonyítva, a szkeptikusok statisztikai vizsgálatai harminchárom előfordulási százalékot hoztak ki, vagyis messze sokkal jobbat a szükségesnél! De mivel nekik halvány gőzük nincs a fényszögek és a Sárkányfark befolyásáról, azt hitték, hogy a harminchárom százalék mindössze valószínűség számítási „véletlen” számarány és ez alapján kikiáltották az asztrológiát áltudománynak. Persze, a harminckét egész öt százalékos arány (pl. Oroszlán) sem jelenti azt, hogy a többségében negatívan fényszögelt Nappal, vagy az erős Lilithel, vagy Sárkányfarkokkal rendelkező személyek, nem rendelkeznek olyan rejtett, az illető jegyre jellemző tulajdonságokkal is, amelyek a teszt-kérések segítségével nem hozhatóak felszínre (kideríthetetlenek). Durván fogalmazva, az állat oroszlán például, biológiai szempontból, akkor is oroszlán marad, ha annak következtében, hogy kölyökkorában elfogták és a fogait is kiverve, kegyetlenül elbántak vele, még a saját árnyékától is megijed. Hiszen nem az átlag ember által pozitívnak tudott Oroszláni tulajdonságoknak a megléte, vagy hiánya a fontos egy sorsképlet vizsgálatakor, egy Oroszlán (Vagy más) napjeggyel, Sárkányfarkokkal, vagy Lilithel született személy esetében, hanem az Oroszlán konstelláció által jelzett személyiségi, öntudati és önérzeti problémáknak a jelenléte! És az ilyen szkeptikus vizsgálat még csak a legszembeütőbb és a legegyszerűbb értelmi ostobaság példája, ahol a vizsgálatot végző személyek felületessége és objektivitásnak beállított negatív szubjektívizmusa miatt az spirituális involúciót fenntartó materialista ideológia téved. A korábban említett újságírónak például, aki ugyancsak nem véletlenül, hanem egyértelműen a rezonancia és a karma törvénye alapján szimpatizál a szkeptikus tudósokkal, a családi helyzete mellett, történetesen ismerem a születési évét és évszakát is, amiből könnyen ki lehet következtetni a horoszkópja Sárkányfarkának és a Lilithjének a jegyeit, mivel ezek az asztrológiai elemek lassan változtatják a helyzetüket. (Tizenhét ‐ tizenhat hónapos periódusok jegyenként.) Előbbi a Bakban áll, utóbbi a Mérlegben. Önmagában a Bakban álló Sárkányfark nem sokat mond csak mindössze kauzális és spirituális, valamint

lelki- asztrális érzéketlenségre (Hamvas Béla jellemzésében: ineptia mysti) utalhat, de itt azt is fontos megjegyezni, hogy ez semmiképp nem jellemző minden esetre! Ebben az esetben viszont ez a vonás biztos, mivel épp a Bak uralkodó bolygója: „az apai szellemiség” illetve a határozottság és a spirituális felelősség ősejét megtestesítő bolygó, a szintén lassan mozgó Szaturnusz, egyértelműen szemben áll a Sárkányfarokkal, vagyis a Szaturnusz a Rákban együttáll a Sárkányfejjel. Ez viszont, egyértelműen kauzális és spirituális információ befogadási képtelenségre, az ilyen jellegű információknak a merev elhárítására - elutasítására való önkéntelen és öntudatlan késztetésekre utal, amely késztetéseket általában akkor a legnehezebb meghaladni, ha az illető személy messze az átlagon felüli (pl. öt tudományos munkára alkalmassá tevő) intelligenciával született a világra. Fizikai - biológiai tulajdonságokra és meghatározottságokra (képességekre) utaló jelek nem szerepelnek a horoszkópokban, hanem mindössze olyan információkat tartalmazó jelek, amelyek arra utalnak, hogy spirituális minőség szempontjából miképpen használja valaki a létező adottságait, így pl. az adott mennyiségű (sok vagy kevés) fizikai erejét, intelligenciáját, stb. Ezért az pl. ha egy horoszkópban támadott a Merkúr, nem azt jelenti, hogy kevés az illetőnek az intelligenciája, hanem azt, hogy spirituális szempontból, önkéntelenül és öntudatlanul negatívan használja azt (Pl. Adolf Hitler), illetve, hogy ez a magas intelligencia egyáltalán nem áll az illető személy un. üdvössége szolgálatában, hanem annak ellenében „dolgozik”. Ezért bármilyen nagy legyen is a példánk „tudományos újságírójának” az IQ szintje, az, hogy ezt mire és hogyan használja fel, annak a függvénye, hogy a Merkúrja és az Uránusza hol áll és milyen fényzöveget kap a horoszkópjában, amiről viszont semmit nem tudok. Azt viszont tudom, hogy ez az intelligencia, mindaddig, amíg az illető személy (bárki is legyen az) spirituálisan fel nem ébred és szellemileg meg nem változik (újja nem születik), a Sárkányfark és a Lilith által jelzett (Karmikus) meghatározódásoknak van alárendelve, azok által befolyásolt (manipulált) a tudata és azokat szolgálja az intelligenciája. Egyelőre azt tudjuk tehát, hogy a tudományos műveltségű újságírónk Bak jellegű spirituális érzéketlenségét - az ilyen jellegű információknak az ösztönös elhárítási késztetéseivel született a világra. A szakmai etika nem engedi, hogy kilétét eláruljam, de ez, a spiritualitás-ellenes magatartás, vagy ennek az ellentéte: az erős misztikus kábulat, jellemző majdhogynem az összes vele egy évben született közismert személyiségre. Nagy volt a döbbenetem, amikor a rendszerváltás után felismertem, hogy a vele egy idős költő társaim többsége is, végeredményben (spirituális szempontból legalábbis), teljesen hitetlen. A Mérlegben álló Lilithről viszont személyes hitelességgel is beszámolhatok, mert az én horoszkópomban is éppen ott áll. Persze nem csak az egyéni tapasztalataim, hanem rengeteg horoszkópnak a visszaigazolt értelmezésének a birtokában is nyugodtan állíthatom, hogy az illető újságírónak a szerelmi boldogságra való képtelenségre, vagyis a hamis boldogságra és hamis (látszat szerinti: művi) harmóniára: mindössze értelmi és látszat-egyensúlyra törekszik öntudatlanul és önkéntelenül. Nem véletlen tehát, hogy ez a tudomány-imádó személy, történetesen agglegény! De történetesen arról is tudok, hogy az illető újságíró édesanyjával egy olyan tragikusnak is mondható brutális szexuális cselekményt követtek közvetlenül a személy fogantatását megelőző időszakban, aminek következtében ez a személy, mint magzat megfogant. Ez viszont visszaigazolja azt, hogy az ő Bak Sárkányfarkának megfelelően, a fogantatása előtt, az édesanyja - tudatosan, vagy öntudatlanul – de rendkívüli módon, igyekezett hermetikusan elzárkózni minden nemű szerelmi – szexuális kapcsolat létesítési lehetőség elől (Tágabban: a közvetlen környezettel, családi közösséggel, társadalommal, néppel, népcsoporttal kapcsolatos közösségvállalás, vagy eszmeiség-vállalás elől, vagy egy, a számára szorongást idéző lelki mentalitás tudomásul vétele elől.). A személyiségünket és feloldatlan sorsunkat adó, anyai ágról öröklött kauzális és spirituális sorsprogramunk viszont, akkor idézi be az életünkbe a tragédiákat (mások agresszivitását), akkor részesülünk ilyen durva eseményekben, amikor gondolatainkkal és viselkedésünkkel - mentalitásunkkal - huzamosan elbástyázzuk magunkat valami olyan információknak a tudatunkba - lelkünkbe való behatolása és befogadása elől, amely információkra viszont (és amely mentalitás változtatásra) igen nagy szükségünk lenne a spirituális fejlődésünk (saját sorsprogramunk feldolgozása) érdekében. Nem véletlen tehát, hogy ez, a lét alapvető spirituális tényeit figyelmen kívül hagyó, személytelen, tehát a személyt semmire sem kötelező, annak a spirituális múltját (fogadása történetét) objektív véletlenszerűségként kezelő tudományt a legfőbb igazságként gyakorló személy akkor fogant, amikor az édesanyja egy ilyen brutális sors- betörést (sors-beavatkozást) szenvedett, mivel az, abban az időben, éppen nagyon nem akart a szerelmi kapcsolatok és általában a párkapcsolatok fontosságát illetően, nézetet változtatni. Ezt egyrészt valamely, a közösségi - társadalmi életre vonatkozó kérdésben, vagy azzal valamilyen analogikus kapcsolatban álló kérdésben. Másrészt, és ez egészen biztos, a családalapításra, az anyává válásra, a családanyai szerepkör vállalására vonatkozó elképzelésében. - A gyermekek horoszkópjából vissza lehet következtetni az anyának a fogantatás időszakában átélt spirituális állapotára. Így a fiú (a későbbi újságíró) horoszkópjában a Bak Sárkányfarokkal szemben álló Szaturnusz, amely az apaság bolygója is többek között és ebben az esetben, a Rákban áll. És persze, nem véletlen az sem, hogy az a társadalmi - közösségi létszférában (Bak – közérdekű, nyilvánosság előtt folytatott, közösségi érdekeket szolgáló tevékenység: újságírás) tevékenykedő személy, akinek az elzárkózás - elhatárolódás, valamint a brutális erőszakoskodás és az anya személyisége megsértésének motívumával kapcsolatban áll a spirituális múltja és gyökere, kiváló intellektuális képességeit és az intézményesen (Bak) támogatott természet-tudomány tekintélyét (Bak) és eredményeit arra használja fel, hogy szellemi hadjáratokat folytasson olyan szellemi foglalkozásokkal (szellemtudománnyal) szemben, amelyek az ő kauzális és spirituális eredetével kapcsolatosan, számára kellemetlen és kényelmetlen leleplező információkkal (leleplezésekkel) szolgálhatnak. De még amúgy sem véletlen ez, az önkéntelen spiritualitás-ellenes törekvés, ha tudjuk azt, hogy az a tragikus aktus, amit az édesanyja az ő fogantatását megelőzően elszenvedett, és aminek következtében ő biológiailag megfogant, az őt gondosan nevelő édesanyjának a rejtett és zavaros szexuális képzelgéseivel és érzelmeivel is kapcsolatos (Mérlegben a Lilith). Sajnos nincs a birtokomban több adat a valamikor az én bohém és felelőtlen biológiai apámmal is barátkozó, tudomány-népszerűsítő újságíró születési időpontjáról, de az a mód, ahogy az asztrológusokat, mint a tudós társadalom söpredékét lekezeli, a fényképről ismert arcképe, valamint az, ami történt az édesanyjával a születése előtt történt (önéret, önértékelés, öntudat, személyiség, durva és kegyetlen

megsértése, megalázása), arra enged következtetni, hogy Oroszlán motívumok is feltétlenül kell, hogy szerepeljenek a horoszkópjában. Hogy így van-e, vagy sem, a spirituális evolúció témája szempontjából azért lenne fontos, mert az ember az egyedüli lény, aki az individuális tudatában – személyi tudatában - hordja potenciálisan a természetbe: a létezés határállapotába, ágyazott és abból visszatükröződő egyetemes léttudat (az abszolút tudat) kiegyenlítődségi lehetőségét. Ez viszont, mint asztrológiai motívum, az Oroszlán spirituális erőtere, és az Oroszlánnak megfelelő gyakorlati életkört megjelenítő V. horoszkópház, által megtestesített spirituális motívumrendszerekkel kapcsolatos. Ez az újságíró, egyike azoknak a szellemi-kényelem szerető, steril életet folytató személyeknek, akik a tudattalan mélyrétegeiben rejlő, sötét és elfojtott félelmek, görcsök és szorongások hatása alól felszabadított, és átvilágított személyi (individuális) tudatra alapozott, szabad személyi öntudat-építést célzó, fejlődési törekvésekkel úgy szegülnek szembe, hogy ezt a közösség érdekeiként tüntetik fel. És mindezt mindössze a spirituális kényelemre (lustaságra) való hajlamuk miatt (Lilith a Mérlegben). Az ide vonatkozó arányos és teljességgel átvilágított (arany!) öntudatnak (személyi tudatnak, személyiségnek) az egyetemes teremtői és kiegyenlítői létezőkkel és az egyetemes törvényekkel való együttműködési képessége kialakulásának az előfeltételeire, mint evolúciós szükségére, a későbbiekben térek ki részletesen. Most maradjunk a XXI század elején még mindig a spirituális evolúciót akadályozó természettudományok és az azt művelő természet-nyomorító gazdaságnak: a természettudományt, mint az egyedüli igazságot felfedni, igazságot adni és osztani képes emberi tevékenységnek elismerő személyeknek a mentalitásánál, amely arra utal, hogy ezek a személyi tudatok még mindig úgy képzelik, hogy a természettudományos felfedezések és megvalósítások azonosak az evolúcióval, mert látszatra mintha tényleg igazuk is lenne. Hiszen, ha statisztikailag vizsgáljuk azt, hogy hány esetben érvényesült és érvénysül az emberi elképzelés: lépték és egyéni, vagy csoport érdekek szerinti okoskodás szerinti „isteni igazság” a történelem folyamán, akkor világos, hogy „Nincs is Isten”. Vagy legalábbis az öreg már régen halott, ahogy Nietzsche állította. És nem csak a természeti katasztrófák, a világháborúk, hanem pl. a holocaust, vagy a Stalin szoviet munkatáborokban hurcolt és lemészárolt millió „ártatlanok” esetét tekintve is. Ha az embernek a pragmatikus észjárása szerinti külső bűnösségét, vagy ártatlanságát vesszük igazságossági (moralitási) kritériumnak, a természettudományos következtetés nem csak az, hogy az isteni igazságosságra vonatkozó tételeket, rokkant agyú vallásos örültek, fantasztá szerzetesek, hipokrita papok és gyagyás teológusok eszelték ki, hanem az is, hogy pl. az ártatlan csecsemők tömeges szenvedésében és halálában érvényesülő Isteni moralitás, az igazságosságnak az Isten részéről történő legszemtelenebb szembeköppése. Ebben a logikában tehát a zsidók igazságos és a keresztények jóságos Istene nem létezik. És ugyanígy: ha statisztikai adatokkal kívánjuk bebizonyítani azt, hogy (ugyancsak emberi mérték szerint) a különböző vallások istenei, hányszor mentették meg a segítségükért és kegyelmükért hozzuk forduló híveket, a kivételes, ritka „csodák” eseteit leszámítva, az eredmény ugyancsak több mint szegénytelen. Szóval sem a természettudományos, sem a humánus moralitás alapján nem létezhet Isten. Csak éppen az a baj, hogy a természettudomány a fizikai Nagy Robbanástól kezdődik és arról, hogy a fizikai nagy bummot mi a csoda produkálta, halvány gőze nincs. Miközben a Nagy Bummtól erre felé az egymásba átalakulni képes anyag és az energia mennyiségek egyetemes fennmaradását vallja, vagyis azt, hogy semmiből semmi nem lehet, a Nagy bummban megjelenő energiát a semmiből származtatja! („Ez aztán a logikus és következetes tudományosság!) Illetve, amikor e a saját tételeinek az egymással homlokegyenest szemben álló, nyilvánvaló ellentmondása miatt végre elszégyelli magát, a tudomány fogja magát és engedelményeket tesz a vallásos fantazmagóriának: kreacionizmusnak és (Ebben az egyetlen esetben...) „megengedi” Istent mint Nagy Bumm kreálót. Ez viszont így nevetséges. A finomabb létdimenziókból az alacsonyabb (fizikai) rezgési állapotok szintjére kerülő és oda átáramló spirituális energiából és szubsztanciából fizikai energiák és anyagi formák (létállapotok) alakulnak folyamatosan. Az a bizonyos „háttérzaj”, amit a fizikusok a műszereikkel képesek regisztrálni, nem egyetlen, az időben valamikor történt és azóta is a kozmikus térben visszhangzó Ősrobbanásnak a hangjai, hanem ennek, a folyamatos szubsztancia- és energia-átömlésnek: a spirituális dimenzióból szüntelenül az anyagi világba „átrobbanó” finom energiáknak és szubsztanciáknak a transzformációs hangjai. De ezt a finom dimenziókból eredő, folyamatos fizikai áttörést és energia-anyag átömlést - ami a fizikusok szerint egyetlen egyszer és csak úgy a „semmiből” születettnek, az általuk soha le nem mért csak állítólag „kiszámított” fizikai idő ősi mélyéből hozzánk érkező Nagy Bumm alatt megtörténtnek vélnek, a fizikainál finomabb éteri dimenzióban megelőzi egy, másik szubsztancia és energia-áttörést és átömlést. És ez nem más, mint a kauzális dimenzióból, vagyis az abszolútumból folyamatosan és időtlenül kiáramló Fénynek (őssenergia) és Szeretnek (őssszubsztancia) az asztrális dimenzió és az éteri dimenzió keresztül való anyaggá változása és a fizikai dimenzióban való áthatolása. Ezt a folyamatos egyetemes dimenzió-áttörést és szubsztancia-anyag változást viszont még nem vagyunk képesek egyelőre a laboratóriumi körülmények között előállítani és műszerek segítségével kimutatni - lemérni. Tény, hogy az egymásba átalakuló anyag és az energia mennyiség állandóságáról és magmaradásáról szóló fizikai törvénynek vélt elmélet tarthatatlanságát már a kvantumfizika is felfedte, bebizonyítván, hogy a bizonyos szubatomi anyagi részecskék, illetve az anyagi részecskéknek tűnő energia kvantumok egyszerűen csak eltűnhetnek valahova, talán egy másik dimenzióba, vagy a mienkkel párhuzamosan létező, de más természetű világba, ahonnan nem tudni, hogy mikor és mi alapján, egyszer csak „nálunk is” újra megjelennek. (Kérdés persze, hogy ugyanazok a részecskék, illetve kvantumok jelennek-e meg?) Tény az, hogy a fizikai világegyetem nem csak tágul fizikailag (geometriailag - asztronómiailag), hanem ugyanakkora erővel és gyorsasággal valahonnan „belülről” bővül is „fel is töltődik, az éteri dimenzióból érkező új és új anyagi részecskékkel, csak ezt a fizikusok (asztronómusok) még valamiért nem fedezték fel, nem vették észre, vagy nem akarják észre venni. Ezért, a valóságban egyáltalán nem állja meg a helyét az a tudós (fizikus „asztronómus) körökben meghonosodott nézet, hogy a gravitáció erejével ellentétes és annál erősebb egyetemes tágulási, széthúzódsági - távolodási erő (az un Hubble-erő) következtében folyó végtelen kozmikus tágulás miatt, lassan „lassan széttágulnak és a

világegyetemben szétfolynak a galaktikákat alkotó csillagrendszerek, illetve maguk a csillagokat képező hatalmas égitestek (a gravitációs térükben keringő bolygókkal együtt), mígnem egy hatalmas szürke leves lesz az egész fizikai világegyetem. A csillagokat képező égitestek, de a csillagközi űrpor szilánkjai, kristályai is ugyanis „belülről”, a fizikusok által semminek vélt dimenzióból folyamatosan feltöltődnek éteri szubsztanciából fizikai energia-kvantumokká transzformálódó, majd fizikai rezgési szintre „alacsonyodó” anyagi részecskékké. A fizikai (asztronómiai) világegyetem tágulása viszont nem más, mint az egyetemes spirituális értelem, intelligencia (asztrális, mentális, spirituális és kauzális dimenzióbeli világosság) fejlődésének – vagyis: tágulásának a fizikai leképeződése. Nem csak arról van szó tehát, hogy nem kell izgulni, mivel a tudósok jóslataival ellentétben, nem válik évmilliárdok múlva szürke, majd teljesen fénytelen és híg „levessé” a világegyetem, hanem arról is, hogy a fizikai események mögött, azokat megelőzően, mindig spirituális fejlődési (tágulási: magasabb rendű struktúrákká – ideáformákká) alakulási folyamatok zajlanak. És a lényeg az, hogy ezekbe a pozitív irányba (nem a megsemmisülés irányába tehát!) ható, egyetemes spirituális folyamatokba mi is bekapcsolódhatunk, ezekkel együtt fejlődhetünk (mentálisan és spirituálisan tágulhatunk) és egyre magasabb szinten kiegyenlítődhünk (egyénilég és csoportosan és emberiség szintjén és egyetemesen is megváltozhatunk!). De nem csak a kozmikus tágulásban, hanem az ember biológiai fejlődésében is megtalálhatjuk a spirituális evolúciót, mint e felszíni – anyagi tágulásnak a valóságos hátterét, alapját és kauzális okát. Az ember biológiai eredetére vonatkozó antropológiai genetika eddigi felfedezései után, sem a dogmatikus kreacionista állításokkal, sem a steinerianus antropológusoknak az ember un. misztikus létesülésére vonatkozó fantáziadús elméleteivel nincs amit kezdenünk. Számomra legalábbis, a genetika legújabb antropológiai eredményei által is alátámasztott antropológiai fejlődéstan és az etológia bizonyos, az emberre vonatkozó következtetései, azok, amiket metafizikailag helytállónak tudok tartani, sokkal érthetőbbek, mert logikailag követhetőek és folyamatosságukban, anyagi következetességükben hitelesek. Természetesen, azzal a kitételrel és fenntartással, hogy az egyetemes törvények természetének és működési mechanizmusának a beható megismerése és személyes megtapasztalása után, én sem a véletlenszerű genetikai mutációkban nem hiszek, sem azoknak a tudomány által „véletlenség” (tehát: ördöginek...) nevezett kozmikus (üstökösök becsapódásai), geológiai és klimatikus események - változások véletlenszerűségében, amelyek a földi élőlények fejlődését kiváltó mutációkat eredményezték és eredményezik. Mindennek meg van a világos ősoka és a jól követhető ok – okozati összefüggésrendszere a spirituális kauzalitásban! Persze, misztikus ezoterikus körökben manapság közhely, hogy nem létezik véletlen, de hát akkor mi az, ami a természettudomány által véletlenszerűnek ítélt eseményeket (katasztrófákat, geológiai és klimatikus változásokat) kiváltja? Nos, amint a jelen tanulmány elején erről már említést tettem, ezek, a földi lényekben (növényekben és állatokban) genetikai és az emberben lelki és szellemi struktúráiban is, mutációkat okozó fizikai - természeti események nem egy külső, objektív istennek az ily módon történő (célirányosan akarati) beavatkozása folytán jönnek létre, hanem az egyetemes törvények (ebben az esetben a fejlődés, a kiegyenlítődé, a ritmus és a ciklus, valamint a hatás és visszahatás törvénye), összehatásának a következménye. Sőt, ha ezt megértettük, azt sem nehéz elképzelni, hogy az egyetemes törvényeken, illetve azok fizikai, vegytani és később: a biológiai megnyilvánulásain és változásain (hatásain és visszahatásain) keresztül az abszolút összellelem (teológusi kifejezéssel: az Isten) volt az, aki ezeket a geológiai és klimatikus változásokat eredményező fizikai eseményeket az egyetemes (Isteni) és ezért mágikus erejű (Az anyagra ható!) képzelőerő előidézve, ezek által lehetővé tette előbb az élet kialakulását, majd a az alacsonyrendű, primitív életformáknak az egyre összetettebb (felsőbbrendű) strukturálódását, szerveződését. Valamint, ugyanígy, a mágikus hatású egyetemes (Isteni...) élet-képelet által, lehetővé vált a kozmikus mutációk segítségével kialakult az ideális – spirituális struktúrák anyagi kifejeződésének: az egymástól elkülönülő primitív biológiai struktúrák ismétlődése segítségével történő individualizálódása és, ezekben a különálló, egyedi biológiai struktúrákban, az egyetemes teremtés őslógikáját megismételve (azt az anyagi szinten megtestesítve), kialakultak a teremtési: önreprodukálási, utódlétrehozási és szaporodási képességek is. Így fejlesztette ki tehát az abszolút lét összelleme az egyetemes mágia (a képzelőerő) erejével, lépésről lépésre haladva, évmilliárdok és évmilliók során át, az általa létrehozott anyagban a megfelelő körülményeket hozva létre, majd az individuális tudat mágikus erejével és primitív, de hatékony intelligenciájával hatva, azokat a bonyolult biológiai szervezettel rendelkező állatokat, amelyekből végül is az a “teológiai” képességekkel rendelkező (mágikus képzelőerő és az elején primitív, de egyre összetettebbé váló misztikus intelligenciával rendelkező) emberi lény, aki egyre inkább felülthette “az ő képét és hasonlatosságát”. Azt, hogy ez, az utóbbi metafizikai metafora mit is jelent a valóságban, részletesen leírtam a betegségeinknek, sérüléseinknek és baleseteinknek a személyi horoszkópunkból kiolvasgató asztrológiai meghatározódásainkról, jellemzőinkről és a karmikus programokról szóló tanulmányomban. Mindazonáltal nem fejezhetem be az involúció jelenségéről szóló eszmefuttatást anélkül, hogy azt, az aranymetszésnek megfelelő létarányt, vagy sorsarányt, aminek a létezését és működését első sorban a saját életünkben figyelhetünk meg, ne említeném fel újból: Létezik ugyanis egy ilyen kozmikus arány-mérce az egyetemes és az egyéni karma un. mennyisége és a fejlődés mértéke között. Anélkül, hogy újból bonyolult metafizikai fejtegetésbe fognék, ez az emberi sors esetében azt jelenti, hogy amennyiben valakinek a karmája mennyisége és intenzitása meghalad egy bizonyos mértéket, bármiféle spirituális, vagy más jellegű fejlettségi szintre jutott volna is el, az mind nem számít, mert olyan sorsakadályokba fog ütközni, amelyek nem engedik tovább lépni az un. gyakorlati boldogulásában. Sőt: ha spirituálisan, vagy akár csak intellektuálisan is, meghalad bizonyos fejlődési mértékeket anélkül, hogy az eredeti, vagy a szerzett karmáját bizonyos mértékben feloldotta, vagy csökkentette volna, ugyanúgy fog járni. Lehetetlen ugyanis az értelmi, vagy a spirituális fejlődés nagy mértékű karma-csökkentés, illetve karma-oldás nélkül. Arra, hogy ez meg ne történjen az un. Szaturnuszi sorserők vigyáznak, de oly mértékben, hogy amennyiben az egyén nem veszi észre magát, ez az egyoldalú fejlődése nem csak egyre nagyobb hátráltatásokhoz, de akár a halálához is vezethet. VIII. Figyelembe véve a fájdalomnak, mint fizikai és lelki jelzőrendszernek, valamint a szenvedésnek, mint spirituális jelzőrendszernek azt a felmérhetetlen jelentőségű értelmét

és funkcióját, (Ami szintén úgy fejlődött ki, mint ahogyan azt a fentiekben leírtam.), amit a saját értelméről nevésségesen jó véleménnyel levő „értelmes” tudós ember ugyancsak nem vesz figyelembe, az egyetemes törvények logikája szerinti gyakorlati (statisztikai…) vizsgálatok, a szkeptikusok eredményeinek az ellentétére világítanak rá. Az anyai ágról öröklött, karmikus romboló programok hatásmechanizmusa szerint („Vétkeink terhet az utódaink öröklik majd harmad és negyed íziglen” - Ezsaiás) és a rezonancia és a polaritás törvénye miatt, mindig olyan eseményekkel és személyekkel - olyan spirituális erők kifejeződési formáival - kerülünk az életünk során kapcsolatba, olyan jelenségekkel és személyekkel gyűlik meg a bajunk, amelyek rezonanciában (azonos rezgési frekvencia határértékek között) állnak azokkal a problémákkal, amelyek a tudatalatti ideavilágunkban (feloldási és fejlődési – kiegyenlítődési lehetőségre váró spirituális struktúráinkban) vannak bekódolva. Ezek az asztrológiai sorselemzés által a felszínre hozandó és megvilágítandó belső szükségességek, olyan sorseseményekkel, a természeti és emberi problémával (szociális, politikai, kulturális, gazdasági, stb.) a valóságnak olyan elemeivel való találkozások és konfrontációkat igényelnek, és ezért: idéznek is be az életünkben(!), amelyek a legtöbb esetben kellemetlenek a számunkra, de legalábbis különös odafigyelést és reagálási - reakciókészséget igényelnek tőlünk. Ez a reakciókészség és önfegyelmet igénylő figyelem, általában igen komolyan igénybe veszi az értelmünket, a helytállási készségünket, a fizikai és a lelki teherbírásunkat, a fájdalom-bírásunkat és a türelmünket. Ezért, a karma hatására inkább kényelem és élvezet-kereső, mint veszély- és feladatkereső ember, valósággal irtózik, ezektől a tőle minden szintű erőfeszítést és áldozathozatalt igénylő, személyi életfeladatok szerinti, kellemetlennek nevezett sors-formáló eseményekkel való találkozásoktól, konfrontációktól. Egyértelmű tehát, hogy a szkeptikus személyek is - Akik néha az égen levő nap létezésében is kételkednek – ennek a nehézség-kerülő humanista logikának a mentén gondolkodnak, mivelhogy ők olyan, a fogantatásuk időszakában földhöz ragadtan gondolkozó, involúciós lelki-szellemi állapotban levő anyáknak utódai, illetve olyan zavaros képzeletű, vagy a szellemi fénnel szemben álló anyai ági nagyanyák, dédnagyanyák és üknagyanyák utódai, akiknek a képzelete vagy „kiszáradt” és elveszítette minden spirituális rugalmasságát, vagy a túlzásba vitt életnyerési – élvezetszerzési logika, vagyis a „józan paraszti” (pragmatikus) gondolkodás következtében, esetleg a tudományosnak látszó, steril - intellektuális (értelmiségi - scientista) gondolkodás következtében, az emberiség azon részét képezték, akik „az Istennek sem” akartak fejlődni. De az is lehetséges, hogy szélsőségességet semlegesíteni, vagyis javítani és tompítani hivatott polaritás törvénye miatt, a szkeptikusok esetében, az egymást követő generációk között egyszerű poláris ellentét jelenik meg. Ez az spirituális inverzió pedig a gondolkodás irracionális szférájában jut kifejeződésre és ezek a személyek, az anyai ági karmikus örökösödés alapján, valami obskurus tévhiteken, rögeszméken alapuló, zavaros és sötét kultikus életnek az ártatlan és önkéntelen örökösei (Az anya, vagy a nagyanya által gyakorolt szerelmi mágia, vagy az anyagi vagyonszerzés érdekében gyakorolt sötét praktika, mint pl. halál idézés szándékával folytatott mentális tevékenységnek a karmikus örökösei). Olyan, az anyai ági őseiktől öröklött beavatkozási és az uralkodási vágy által motivált misztikus tevékenység húzódik meg e magukat „józan eszűnek” képzelő ál-tudós emberek kauzális múltjában (anyai ági családi történetében), amely sors-események és/vagy tevékenységek a megismerésétől és tudomásulvételétől a tudattalanjuk, a fent leírt (szellem-lustasági) okok miatt iszonyodik. Ezért kapaszkodnak tehát ezek, az elméletek logikai buktatóit nagyvonalúan maguk elöl is elhallgató, tudósi elmék a világegyetem pusztulását jósoló, felettébb józannak hirdetett „szkeptikus” tudományosság semlegesességébe. Ez viszont azt is jelenti, hogy az ilyen személy elzárkózó típusnak és egy fajtája erős, de negatívan ható misztikus intuícióval születik a világra és az átvilágítással könnyen felszámolható, de a civilizált státuszkvójukra: az imédzsükre árnyékot vetni képes foltra, intuíció szintjén azért ráérezvén, intuitíve semlegesíteni szeretnének minden olyan ismereti rendszert, amely erre, a bennük létező sötét spirituális foltra rávilágíthatna. És mivel még ők maguk sem szeretnének arról a bennük levő „sötét valamiről” konkrétan tudomást szerezni, igyekeznek hitelteleníteni (és amennyiben a tudomány a modern ember igazságának a birtokosa: „tudománytalanítani”) mindazt a szellemi - spirituális információ eszközt és forrást, ami ezt, elsősorban a saját számukra felfedhetné és átvilágíthatná. Erről, a lényeges problémák elfedését célzó, és azok felfedését éppen a tudományos józanságra hivatkozva akadályozó, tudományos nyíltságba való rejtőzködési törekvésekről minden beavatási rendszer tud. A sufi tradíció a tudás fátylaként beszél róla. de Hamvas Béla részletesen leírja a jelenség kortanát a „Korszenvedélyek utólagos igazolása” című kiváló rövid esszéjében. Ez a jelenség tehát, határozottan az involúció – az ún. spirituális „vissza-élés”(!) - szférájához tartozik, akárcsak az inkvizíciót létre hozó intézményes vallásosság: a szellemi sötétséget, ha kell, a véres erőszakosság útján is fenntartó fagyott luciferi szellemiséghez. Igen fontos ezt egészen tisztán látni annak, aki a spirituális evolúció szellemében akarja folytatni az életét és nem akar megijedni „a nagyszakállas tudománytól” (Hamvas Béla), amelyről nagyon sokan - többnyire a művelői és a haszonélvezői - hajlamosak azt képzelni és azt hirdetni, hogy az abszolút igazság egyedüli (intézményes!) letéteményese, ismerője, fokmérője és kimondója. – Lásd mindazt a misztikusnak, vagy parapszichológiai nevezett jelenséget, amit a természettudományok nem tudnak bemérni, értelmezni és értékelni (Pl. azzal kezdve, hogy mi volt az ősröbbanásuk előtt!), illetve azt, ami a természettudomány eszközeivel megvizsgáltan negatív eredményeket hoz ki. Szerintük mindaz a tevékenység, ami ezeket a jelenségeket kutatva, próbálja racionálisan megérteni, az ő szemükben tudománytalan, tehát szerintük nem tud valóságos lenni és ezért, az ilyen szellem-tudományoknak az állításai, mint például az asztrológia sok-ezer éves axiómái és legújabb felfedezései, hamisak. Azok, akik e sorokat olvasva azt képzelik, hogy a fentiekben a szkeptikusok által kritizált asztrológus sértettsége szólat meg általam (Engem, személy szerint még egy sem kritizált 2011 február 15-ig.), mint a tudományos kutató és felfedező, és hogy e sértettségtől hajtva önkéntelenül, az evolúció törvényéről szóló – leghosszabb! – értekezésemet egyfajta bosszúállási eszköznek használok, tévednek. Mindez nagyon is hozzá tartozik ahhoz, amit a spirituális jelenség-kutató és jelenség-értelmező elmével rendelkező metafizikus az evolúcióról és az azt kísérő involúciós folyamatokról a 21 század elején, vagyis a közvetlenül az ökológiai katasztrófa előtt álló

emberiség tagjaként el kell mondjon. Az un. egzakt tudományoknak nem csak az a baj, hogy végső soron a tudomány és a technika erkölcsi semlegessége, illetve hogy a hadászati és gazdasági haszonelvűségre alapozott luciferi és fauszi erkölcsé vezetett oda, hogy az élet-adó természet élén az életadó vízzel és az élet feltételével: a levegővel a végsőkig össze szennyezett állapotba került planetáris szinten, hanem az is, hogy fent leírt szellemtudománnyal szembeni fölényeskedő és kirekesztően nagyképű magtartása miatt, az emberiség 95 – 97 százaléka, még mindig képtelen ráébredni az élete tulajdonképpeni céljára, illetve az ember spirituális rendeltetésére, aminek következtében, tovább szennyezi és nyomorítja a természetet (a külsőt és az un. belső természeti struktúráját), a személyi boldogsági állapotának az elérési lehetőségeire vonatkozó vallásosan tudományos és tudományosan vallásos megtévesztettségében.

Az emberiség, de legalább is az un. nyugati civilizációra jellemző, demokratikus - kapitalista gazdaság-politikai rendszerben élő része, rég elérte azt a gazdasági jóléti színvonalat, amelynél magasabb gazdasági életszínvonalon élni, már egyszerűen értelmetlen és ennek a gazdasági-életszínvonalnak az öncélú emelése egyszerűen mentális zavarokhoz és más egészségi degenerációhoz, illetve a szaporodási képtelenséggel járó megsemmisüléshez vezet. A nyugati típusú civilizációban élő ember tehát, elérte azt a gazdasági életszínvonalat, ahonnan spirituális tudatossággal folytatott élet nélkül, illetve megváltás-tudat szerinti életvezetés nélkül, az út egyenesen a semmibe, vagyis a megsemmisülésbe vezet. Erről nem csak a nyugati civilizáció un. fejlett országaiban élő személyek és nemzetek belső reprodukciós (szaporodási) képtelensége beszél ékesen. Vagyis az, hogy amennyiben nem lennének a szegény országok emigránsai ezek a nemzetek még nagyobb mértékben sorvadnának mint a sajátos demográfiai helyzetű magyar nép. (Amelynek, az ország-határokon kívül létező részei azért nem szaporodnak, egyrészt mert emigrálnak és emigrálni akarnak Magyarországra és nyugatra, másrészt, mert elnyomottnak és üldözöttnek érezvén magukat, úgy képzelik, hogy egészséges számú gyermekvállalással növelnék a nem kívánatos állampolgári státuszukból adódó terheiket. Az országon belüli nemzetrészt meg azért nem szaporodik, mert azt képzeli, hogy ez által sikerül majd nyugati gazdasági – jóléti színvonalon élnie.) Hanem erről a metafizikai rendeltetés-tudat nélkül, egyre inkább globálisan elharapózódó élet-céltalanságról beszél az egész ezredfordulói nyugati irodalom, a filozófia és a művészet is. Nem beszélve a kábítószerelés ijesztő növekvését és más kábulási lehetőségek majdhogynem tömeg méretű használatát, el egészen az életkockázattal járó un. extrém-sportok tömeges térhódításáig, vagy a kutyáknak és a macskáknak és más házi, vagy vadállatoknak a sokkal nagyobb felelősséggel járó gyermek-gondozás és nevelés helyett való gyermek-szerepkörökbe állításáig, gyermekeként való „használatáig”. – De minderről részletesebben a következő fejezetben írok. IX. Következmények

Az, hogy ez az involútív és primitív (A primitív nem egyenlő a primérrel, amiként azt Hamvas Béla meggyőzően bizonyítja az új, a nyugati civilizációba nem kívülről betörő, hanem alulról – a karmából ... - feltörő barbarizmusról szóló elméletében.) külső (tudományos-technikai) sors-irányítási agresszivitás tovább folytatódik, minden negatív biológiai következménye mellett, még hordoz egy olyan jelentést, amire föltétlenül oda kell figyelnünk és amit értelmeznünk kell. Nevezetesen azt, hogy mit is jelent, egészen pontosan: mit is kellene jelentenie voltaképpen a középkor folyamán teljesen elnyomott női tudatnak az emancipációt követő, a férfi - tudattal egyenrangú un. poszt-modern tudattá való fejlődése? Megfelelően kiértelt és megerősödött személyi tudat (Szoláris éberség) nélkül ugyanis a nő (És persze a férfi is, de az ő integrált személyi tudata kifejlesztésére eddig több esélyt biztosítottak a patriarkális koncepciók, azon a ferdeségen kívül, amellyel a nála kevesebb személyi jogokkal rendelkező nőt kezelte, ahogyan gondolt – néha bizony lenézve - a nőre.), nem érheti el az univerzális tudatot, vagyis nem válhat képessé a saját teremtői (anyai) képességeivel való pozitív együttműködésre, és ezért és ilyenkor válik „bármikor és bárki által megtermékenyíthető szülőedénnyé”. Kifinomult és erős (spirituálisan kellőképpen fejlett!) személyi tudat nélkül, az egészséges „anyai természet”; automatikusan működik és ezért a nő nem képes befolyásolni azt, hogy kitől és mikor foganjon magzatot. Fejlett személyi tudattal és egészséges szervezettel viszont igenis képes arra, hogy minden féle külső beavatkozást jelentő (mechanikus, vagy gyógyszeres) eszköz és ügyeskedés nélkül, ő válassza meg azt, hogy mikor és kitől foganjon magzatot! Ezért nem szükséges nem csak a fogamzás-gátló tabletták szedése, de azt a szörnyűséget sem szükséges elkövetni, pl., hogy azok a nők, akik úgy döntenek, hogy nem akarnak gyermeket szülni, sterilizáltassák magukat. A normális állapotokat helyre állító (evolútív) út persze, semmiképp nem lehet az, hogy máról holnapra szüntessünk meg minden fogamzásgátlást és kimondottan csak olyankor szeretkezzünk, amikor gyermeket akarunk nemzeni, illetve, amikor e gyermekeink születését várjuk. (Lásd „Krisna tudat”; vallás által ajánlott misztikusan - spekulatív megoldását a modern dilémának. - Egyébként, ennyi erővel Jézus-tudatú, Mohamed tudatú, Mao, vagy Lenin tudatú és akár Madonna, vagy John Lenon tudatú, vagyis egyéni spirituális felelősség és fejlődési lehetőség nélküli személyek is lehetnének... Vajon miért nem jó a keleti misztikát adoptáló nyugatiaknak az egészséges felelősségre alapozott egyéni öntudat és az így szabaddá tett, tiszta spirituális tudat: az egyetemes öntudat vezérlő-rendező aktivitása, amely egyedül képes a tényleges boldogság irányába irányítani a sorsunkat?) A metafizikailag helyes mentalitás csakis az, hogy élettársunkkal – házastársunkkal, elkötelezett szerelmünkkel úgy szeretkezhessünk és éppen akkor, amikor ennek a szükségét (a vágyat és a vonzást) érezzük? Hogy közben ne szorongjunk attól a gondolattól pl., hogy mégis csak sok lesz már az öt gyermek a két szobás lakásban? De hogy lehet ezt elérni? A nem-Krisna tudatú, általános vallásos formula az, hogy bízzuk a dolgot a Jóistenre, mert ő elintézi majd. És akkor hol van az én szabad akaratom kifejeződése: az én spirituális képességem gyakorlási lehetősége, amiért az abszolútumból végül biológiai magzatként megjelentem és ebből a születés után kifejlődő földi értelem kifejlődésére készen, de ugyanakkor isteni képzelőerő gyakorlására képesen is megfogantam, megszülettem és autonóm felnőtté fejlődtem? Hol van az én hozzáférisi és hozzájárulási lehetőségem a sorsom irányításához, az evolúcióhoz: a szellemi - programozási lehetőség törvényének az alkalmazásához? A sors-idéző, sors-irányító, mágikus erejű teremtői képzeletünknek az autonóm gyakorlása (használása) egyetlen fontos feltételen múlik, amit a feminista mozgalmak minden káros és nevetséges hatásuk mellett, lehetővé tettek a nők részére is (És ez a nők számára politikai és minden más jellegű emberi jogot kivívó feminizmusnak egy vitathatatlan

érdeme!): az arányos személyi (individuális) tudatra alapozott, azon kifejleszhető és az által felszabadítható egyetemes lét-tudat elérését. Amennyiben az ember ezt, az egyetemes felelősségérzetre alapozott univerzális léttudatát (A Krisztust!) elérte, nyugodtan annyit szeretkezhet amennyit csak akar, de persze csak és csakis azzal az elkötelezett lélettársával / szerelmével, akivel tudatosan és együttesen igyekszik és törekszik harmonikus életet élni, mert az ő életében és sorsában már mind a tíz egyetemes törvény arányosan hat és érvényesül. Ez azt is jelenti, hogy az arányosan fejlett személyi tudattal rendelkező nőnek csak akkor fogan és születik gyermeke, amikor a Teremtés Törvénye (Ami egyben a személyi öntudat törvénye is!), a Ciklus és a ritmus törvénye, valamint az evolúció törvénye szerint, neki gyermeke kell hogy szülessen. Márpedig a ciklus és a ritmus törvénye alapján, a teremtői tudatát elért embernek mindössze három - négy évente kell, hogy szülessen egy - egy a spirituális fejlődési szintjét is tükröző gyermeke. A kiegyenlítődés törvénye szellemében, páronként három - négy gyermek a minimum aránya. Ezen a számon természetesen változtathat a többi törvény úgy, hogy minél inkább nem akarja hogy legyen és minél inkább fél és elhárít valaki, annál több gyermeke kell, hogy szülessen - persze, ha nem lenne a fogamzásgátlás és ha nem lenne már eleve tönkre téve a civilizált fiatal nők (lányok!) fizikai szervezete. - Hiszen aki fél, vagy ellenkezik, annak az anyai ági ősei is féltek a több gyermekes családtól és, ha rejtetten is, de elkeseredetten küzdöttek a „nem kívánt terhességeik” ellen, aminek a következtében az utódaik már igen gyenge nemzési – fogadási, illetve magzatkihordási képességekkel születnek. A személyi tudat fejlődésére vonatkozó tétel viszont fordítva is igaz: A magzat- gyermek- és életellenes mentalitás (önkéntelen félelem, elutasítás, a babáktól és a „nagy hastól” való utálkozás) formájában jelentkező civilizált anyai örökségnek (babonásan: ősi, vagy családi átoknak) a pontos és részletes tudatosítását követő feloldása (a gyermekáldás minden szintű tudatos vállalása, az iránti szülői öröm-érzetek és pozitív vágyak tudatos kifejlesztése) és meghaladása nélkül el sem képzelhető arányosan fejlett személyi tudat. De persze, ugyanakkor a személyi akarat – vallásos alapú – teljes feladása sem egészséges, mivel az is anti-evolútió lelki - spirituális állapotot idéz elő és, a kiemelten negatív sorsprogramok esetében, a női szervezetre visszaható negatív következményei épp olyan veszélyesek lehetnek, mint a gyermekellenes mentalitás huzamos átélésének. (Pl. a személyi életét is veszélyeztető szervi elváltozások és/vagy rákos daganatok képződése.) Persze, a férfiak sem mentesek, az ilyen jellegű elfojtások véstesen káros következményeitől. A különbség mindössze annyi, hogy ezúttal nem a Szeretet és az életadás - életápolás, táplálás jellegzetes női szerveiben: a petefészekben, a méhben és a méhnyakban, a hüvelyben és a mellekben, hanem a jellegzetesen Fényt megtestesítő férfi-szervekben jelennek meg és jönnek létre a betegségek - sérülések, károsodások, a fel nem vállalt (kikerült, vagy elhárított) evolúciós jellegű szülői (Nemzői, Apai!) sors-programok hatására: a herékben, a dűlmirigyben, a szívben, az agyban, a szemben, a gerincben és a gerincvelőben. A szellemi megvilágosodás belső egyéni felismerési és beismerési átélések sorozatából tevődik össze, de egy bizonyos megvilágosodási színvonal után nem csak az egyén az, akinek valós „nyerni valója van” („és aki feláldozza életét, megnyeri azt”); a spirituális megvilágosodásából és a karma-feloldást követő megváltódási - kiegyenlítődési képességek kialakulásából, hanem az egész egyetemes létezésnek. Mert hiszen ezekből, az új kiegyenlítődési és fejlődési élet-lehetőségeknek a spirituális „köveiből” épül az fel az a bizonyos Égi (Új) Jeruzsálem, ez tölti fel folyamatosan a létforrást, az abszolútumot, új és új fény-energiákkal, új lét-lehetőségeknek, lét-terveknek a kauzális képzetével, energiáival. Ezért az evolúció szempontjából - és itt érhető tetten a teremtés személyessége: - soha nem az a fontos, hogy az általunk gonoszságnak nevezett aktusok miért történnek meg, (Hiszen a kisülés - kiegyenlítődés érdekében meg kell, hogy történjenek, mivel vannak harmonikus és diszharmonikus kiegyenlítődési formák és lehetőségek is.), hanem az a számon tartani és megfigyelni fontos helyzet, hogy én (Az egyén) - a lényemnek az összes dimenzióbéli struktúráival, miként viselkedek (Az igazsághoz és annak a felfedéséhez és érvényre juttatásához bátran ragaszkodván-e, vagy attól elzárkózván, azt eltitkolván, vagyis hosszú távon rombolóan-e, mert a kettő nem ugyanaz!) a gonoszsággal szemben - a diszharmonikus konjunktúra, a romboló, illetve a zavarkeltő erők és magatartások „természetesnek” látszó megnyilvánulása esetében! Az igazsággal telt értelmi fénynek ugyanis, akárcsak a Szeretettel, mágikus ereje van. Az igazsággal telt információk kényszerítő ereje van. Hogha tehát, mind a gyakorlati valósággal, mind a megváltás logikájával megegyező igazságot mondasz ki, vagy közvetítesz, tudnod kell, hogy annak, a „fogadóra” nézve, kényszerítő (mágikus) hatása van, és ezért amennyiben kellemetlen, sőt: ellenséges is a másik fél számára – Ha nem személyi támadásként van megfogalmazva – ez az igazság, az ellenfeled úgy is „köteles” lesz, veled szemben az igazság logikája szerint eljárnia. Tehát, amennyiben a gyakorlati valóságban: az anyagi – tárgyi világban is ellenőrzött és hosszú távon is vissza igazolódott igazságot mond, ír, vagy tart fenn valaki, azzal szemben semmiképpen nem cselekedhet senki más személy sem úgy, hogy abból neki tényleges - evolúciós - bántalma, vagy kára származna hosszú távon. Hogy a tárgyi valóság szerinti igazság kimondása, leírása, más féle érvényesítése közben, azok, akik úgy képzelik, hogy érdekelték ennek az elrejtésében, hogy ez az igazság árthat nekik, fenyegetőznek és esetleg még tesznek is gyakorlati lépéseket az igazság kiderülésének a megakadályozására, illetve az igazság kimondó – érvényesítő személy „megbüntetésére”:, megtörténhet, de ezeknek semmiképpen nem lehet káros hatására az igazságot fel fedő személy számára, amennyiben ő ezt nem személyi bosszúból, vagy valamilyen rejtett személyi, vagy csoportos érdekből teszi, hanem egyszerűen az igazság érvényesülésének a szellemében. Azt, hogy ne számazzon kára az igazság-felfedő, az igazság-érvényesítő személynek, amennyiben annak nincs semmiféle rejtett szándéka ezzel, egyenesen a Teremtés törvénye (Az első) és a Magváltás (Rendeltetés) Egyetemes törvénye (A tizedik) Törvények biztosítják. Az tehát, hogy a szegénységben, vagy erős női egyenlőtlenységben (a nőket elnyomó, patriarkális tradíciók szerint) élő népek, népcsoportok és családok, nő nemű személyei nagyobb számú gyermeket szülnék még a világra, mint a civilizációban élő fogamzásgátlókat, épp annyira nem jelent magasabb rendű lelki, vagy spirituális állapotot (szellemi - lelki tisztaságot), bármit is állítana a vallás, mint ahogy egyáltalán nem jelez magasabb spirituális és evolúciós színvonalat a gazdaságilag

„magas életszínvonalon” élő, de önmagukat biológiailag reprodukálni képtelenné tett, vagy azzá vált nyugati társadalmak női tagjainak az állapota sem. A különbség mindössze az öncélú élvezeti és védekezési (Törvénytörési) eszközgyártás nagyobb képességében (Jobb technológiai felszereltségben) áll, ami spirituális fejlettség szempontjából majdhogynem semmit nem jelent. Az egyik mentalitás mindössze a másiknak a véglete, a polaritás és a rezonancia törvényének a szellemében. A személyi horoszkópok vizsgálatából ugyanis egyértelmű határozottsággal kiderül, hogy az illető népi – vallásos tradíciók szerint élő, vagy valamilyen más okból kifolyólag a természeti létformát választó, de spirituális tudatossággal nem rendelkező nők, éppen úgy meg telnek magzat- és gyermekellenes mentalitással, mint az anyává válás ellen eleve védekező – civilizált – lányok és fiatal nők. A nem mindössze a tárgyi megismerést szolgáló, hanem a szülési fájdalomtól és a gyermekgondozással járó – terhektől – szabadító - megváltó humánus szerepkörben fellépő tudomány tehát, így válik evolúció-ellenes tudati tevékenységgé, megváltó ideológiává: megfosztván az embert a természettel, illetve az egyetemes törvényeket megtestesítő természeti erőkkel való közvetlen kapcsolatától és így, az azokkal való tudatos együttműködési lehetőségtől. Ahelyett, hogy az un. felvilágosult – civilizált – ember képzetét - az idea-világát! - az evolúció irányába fordítaná és serkentené. Így az is világos ma már, hogy nem csak a több-ezer éves, magas spirituális kultúrákból (tulajdonképpen: kultuszokból) dogma rendszerekké: vallássokká vált, evolúció-ellenes és lényegi tartalmuktól megfosztott misztikus babonákkal, vagy az életnyeres (élvezet- és kényelem üzés) szolgálatába állított technikai trükkökre alapozó politikai - gazdasági ideológiák természettudományos szemléletmódjával szembe szegülve fejlődik ki, egyetemes tudattal rendelkező, megváltódtott személylé az ember, hanem első sorban, az anyai felmenőitől örökölt, egyéni sors-programjainak a megismerését és e negatív spirituális programok vállalását és feldolgozását biztosító erkölcsi és megismerési magatartásnak a szellemi – spirituális erőterében. Vagyis a személyi felelősségre alapozó és az igazság szellemével táplálkozó, ahhoz szilárdan ragaszkodó személyi-tudatra épített fény és szeretet erőterében. Az igazság érvényesítése érdekében, a természeti és emberi környezetével szemben fenntartott moralitása, a fedetlenség, a titok-nélküliség állapota által biztosított szeretet- áramoltatási képesség elérése és annak a szilárd hitté kovácsolódó megtartása és megőrzése érdekében, az önmaga karmikus gyengeségeivel - meghasonlási hajlamaival: nehézség elhárítási késztetéseivel - szemben folytatott, belső és külső harc megvívása közben fejlődhet megváltott személylé az Adam Kadmon földi megjelenése: az individuális tudatú ember. Az, aki autonóm módon gondolkodni és szeretni nem csak vágyik, hanem akar is, és határozottan merészel is, az elérheti ezt a tudatos sorsirányítói - megváltotti állapotot, mert ebben határozottan segíti, mind az Evolúció(8), mind a Megváltás(10) törvénye. Ehhez a személyi határozottsághoz viszont, amint a korábbi mondat egy része is utal erre: olyan bátorságot kell magában az embernek kifejlesztenie, amelynek a segítségével szembe tud fordulni akár az összes természeti-archaikus és persze: modern és posztmodern civilizációs szokással és főként: a tradicionális (dogmatikusan vallásos és ugyancsak dogmatikusan tudományos) gondolkozással. És ami az életrendjét és az anyagi és a szellemi valósággal való személyes kapcsolatát illeti, csak azt kell elhiggye és azt kell tegye, amiről személyesen és többszörösen is meggyőződött hogy tényleg jó és hasznos hosszú távon is, és ne azt amiről mások azt állítják, hogy az jó kell legyen, mert az a szokás, illetve mert a többség is azt úgy gondolja és úgy csinálja... A fent tárgyalt evolúció-ellenes magatartásokon és jelenségeken kívül, az ezredfordulón, még szembe kell néznünk egy másik, igen rejtetten, de annál hatásosabban működő, evolúció ellenes jelenséggel és mentalitással: az un. misztikus elméletekkel, vagyis a misztikus szemtelés problémájával. Mivel határozottan – lóg a levegőben – az a tény, hogy sem a rész-igazságokat mindenre használhatóvá és örökérvényűvé kikiáltó, és azokat dogmáskító, különböző vallásos ideológiák (Lásd a fő vallási-ideológiákra és koncepciókra alapozó, de azok egyes – igazság-értelmezésével – szembe szegülő, azokat nem kívánatosnak találó, elszaporodott vallásos és misztikus szektákat!), sem a vallások helyébe lépni igyekvő – magát az igazság egyedüli birtokosának és ez által megváltónak (De legalább is tudományos erkölcsi-ítésznek) jelölő – egzakta tudományok nem képesek az ember legelső és legbelső (Isteni!) vágyait teljesíteni (Nem képesek az embert egészségessé és ténylegesen boldoggá tenni!), ezt a szerepkört ma a különféle modern és poszt-modern, ördögösök, vajásokok, ősi rítusokkal és természetes készítményekkel kufárkodó természetgyógyászok, beavató mesterek, csodagyógyító guruk, táltosok és egyéb misztikus csodabogarak által vezetett és irányított misztikus – utak – és iskolák igyekeznek ezt az egyre inkább nyilvánvalóvá váló (Lásd a poszt-modern, un. értelmiségi irodalom, valamint művészetek kilátástalanságát) spirituális információs hiányt bepótolni, illetve, a hiány által okozott hézagot meglovagolni. Meg kell vallanom, hogy költőkoromban, az eszüket alkohollal kimarató költők és művészek között, nem találkoztam annyi örült elmélettel és annyi futóbolonddal magát istenítő kelekótyával, mint asztrológusként, az un. ezoteria képviselői és a szó szoros értelmében: zabolátlan fogyasztói között. Nem is tudok annál fárasztóbbat elképzelni, mint egy - egy beszélgetést, az ilyen, általam – szektánsoknak – nevezett misztikusan – hithű – egyénekkel, akik minden sorsjelenségre, illetve minden személyi gyengeségükre megtalálják a kézenfekvő magyarázatot a reinkarnációban, a predestinációban és az un. misztikus pszichológiában. Az eszem áll meg néha, az ellenőrizetlen misztikus dogmáktól, amikkel már kezdő asztrológus-tanonc koromban találkoztam, a sok ellentmondástól és a kézenfekvő irracionális magyarázattól, és persze, azoktól a misztikus elméletektől és azokra alapozott – nyomós érvektől –, amelyekkel engem is etetgettek a – beavatóim – még ezelőtt 17 – 18 évvel. Ezekről hiába vársz el szabadelvű, egyéni gondolkozást, hiába kísérel meg elmagyarázni bármilyen metafizikai jelenség és folyamat ok-okozati összefüggés-láncát, mert azonnal közbevágznak az általad unos-untalan ismert misztikus magyarázataikkal és dogmáikkal, amelyek a könyöködön jönnek ki már 15 éve, és amelyektől megszabadított a gyakorló asztrológusi – sorsfigyelői – hétköznapi tapasztalatod. Nagy tévedés tehát az, miszerint ebben, a manapság magát divatosan ezotériának nevező a misztikus szférában található meg a spirituális evolúció un. filozófiája, vagyis azok az egyetemesen érvényes koncepciók gyűjteménye, amelyek az emberiséget és a föld élővilágát a közelgő ökológiai katasztrófa következményeitől megkímélik. Az tehát, hogy az – ezotéria – területén lenne meglehető a bölcsek

köve, amely a jelenlegi, lépten-nyomon és kívül-belül észlelhető globális szellemi krízisből kivezetné az emberiséget, és, hogy itt lennének megtalálhatók azok az un. evolúált lelkek, akiknek és amiknek ezek a guruk és mesterek hirdetik magukat, éppen annyira illúzió, mint az, hogy a materiális tudományok egyike, illetve, a rájuk alapozó filozófia, megtalálná azt a mindent megoldó, összegező „világ-formulát”, amelynek a segítségével, a krízis megoldható és a közelgő környezeti – első sorban légköri! - katasztrófa elkerülhető lehetne. Ez a krízis ugyanis, amibe kerültünk, nem oldható meg sem globálisan (tudományosan), sem tömegesen (vallásosan), hanem csakis egyénileg, vagyis mindenki a saját karma-feloldása és ez által, a saját sorsával (Az asztrológiai sorsképletéből kiolvasható spirituális fejlődési sorsprogramjával) és környezetével való harmóniába kerülésre való józan és határozott törekvéssel. Más kiút nincs! Ahogyan a harmadik, vagy negyedik horoszkópom sorsképletére ráírtam: Nincs, nem létezik és soha nem is létezett kiút, csak be-út!” X. Az evolúció törvénye az alkímiának mind a hét alpműveletéhez kapcsolódik, amiként az alkímia célja is az evolúció és a műveletek egyértelműen a spirituális evolúciót szolgálják, de mint egy - egy evolúciós fokozatnak az elérése - egy törekvés cél elérése - és egy újabb evolúciós folyamat elkezdése, a tudatosan megélt coagulatio (érlelés, szilárdítás) és a sublimatio (finomítás) műveleteihez kapcsolódik elsősorban. Asztrológiai analogikus megfelelője az Uránusz, a Vízöntő és a XI földház. Ezért spirituális evolúció nem csak az Uránusz által képviselt lehetőségek megkeresésének és kihasználásának az elvén alapszik, hanem csakis a Szaturnusz által megtestesített egyetemes felelősségtudat őseréjével való teljes harmóniába kerülés után lehetséges. Vagyis a Szaturnusz előtti többi hat bolygó által megtestesített őselvvel való harmonizálódás után, amit az emberi (egyéni, családi és társadalmi) létnek és a természettel való harmonikus együttélésnek a többi egyetemes törvény ismerete és tiszteletben tartása áldal megélhető erkölcsi alapállás megvalósítása (reflex szerű megélése: realizálása) után érhetünk el. Csak és csakis ez után sajátíthatjuk el az Uránusz és a Neptunusz által megtestesített, Jin és Jang töltetű teremtői (mágikus) képzelőerőkkel való harmonikus együttműködési képességet, és, e teremtői képességeinknek a kifejlesztése és gyakorlása - alkalmazása közben keletkező spirituális és kauzális képességeinknek a fejlesztését - tágítását, illetve a személyi sorsprogramunkhoz kötött emberi küldetésünknek, a megváltásnak a megvalósítását.